

ANABELA BASALO
PRAVO NA LJUBAV

Marinin automobil se sporo probijao kroz neverovatnu gradsku gužvu. Svuda oko nje ljudi su nervozno ležali na sirenama kao da bi to moglo da im pomogne da brže dođu do mesta na koje su naumili da stignu u četvrtak popodne. Iako je bila pozna jesen, osećala se vrelina produženog leta u vazduhu. Marinino čelo orosilo se kapljicama znoja, a pamučna bela bluza pripila se uz njeno telo i polako postajala mokra na pojedinim mestima. No, bilo je začuđujuće koliko je devojka bila mirna za razliku od ostalih učesnika u saobraćaju. Naslonila se na sedišta, reklo bi se da se uvalila u njega, pojačala je muziku koja je odavala da bar u tom smislu više ceni osamdesete godine prošlog veka nego moderne tokove, dok joj je pogled bio nejasan i lutao je iznad svih onih zaglavljanih automobila. Nije žurila nikuda. Već nekoliko meseci nije bila radosna što odlazi kući. Tamo bi je dočekao muškarac za koga je nekad bila spremna da učini bilo šta, a koji joj je sad veći stranac od ljudi koji su upravo prelazili ulicu ispred nje. Ustvari, Marina je volela te gužve. One su joj bile dobro opravdanje za svakodnevno kašnjenje, nešto nalik na opravdani beg iz stvarnosti svoje užasne ljubavne veze.

Okrenula je glavu na desnu stranu, a neki nasmejani mladić ju je s pažnjom posmatrao iz te trake. Skrenula je pogled. Naježila se od pomisli da je na isti način sreća i Mišu pre više od dve godine. Vozio je dobar auto, bio je nasmejan, dobacivao joj preko otvorenog prozora, ali se ona samo smejala i nije odgovarala. Vraćala se s posla i samo je želela da stigne kući. U to vreme živela je s roditeljima i imala je neku vrstu odgovornosti da bude tačna na ručku koji se u njenoj kući smatrao važnim obredom – čekalo se na sve članove porodice kako bi se provelo vreme u zajedničkom ručavanju. Tad je znala da mama, tata i brat čekaju samo nju. Međutim, Miša ju je pratio sve do kuće. Tad je popričala s njim samo da bi ga na lep način "otkačila". Nije joj palo na pamet da će nakon toga da se zaljubi u njegov šarm, lepotu, lažni sjaj, koji se tek kasnije otkrio. A sve se odvijalo brzo. Prešla je da živi kod njega. Suočila se s činjenicom da njegov posao nije u očevoj firmi, kako je govorio, već da živi kao parazit zahvaljujući imućnom ocu, nekadašnjem cariniku a sada privatniku. Stalne svađe između Miše i njegove porodice oko novca postale su nepodnošljive i

za nju. Vremenom je došlo do toga da je ona kao menadžer noćnog kluba, čiji je vlasnik bio Nemanja, njen brat od strica, izdržavala oboje, a Mišini prohtevi nisu bili mali. Sad je on sedeo kod kuće, čekao da počnu utakmice na koje se svakodnevno kladio i verovatno bio jako nervozan. Sklopila je oči i duboko odahnula. Ništa je nije sprečavalo da ode od njega. Znala je to, ali je smatrala da bi to bio ogroman emotivni poraz. S toliko entuzijazma je ušla u tu vezu da se sad osećala izgubljeno, prevareno, nesposobno. A i šta bi sad Miša bez nje? I kako bi uopšte mogla da mu kaže da ga napušta? Lakše joj je bilo da bude ljubitelj saobraćajnih gužvi nego da nešto promeni. Na neki način ga je žalila jer je dobro poznavala ceo njegov život, njegovu porodicu i te komplikovane odnose koje donosi sumnjivo stečen novac.

Gužva je polako počela da se raščišćava i Marina je shvatila da će kući stići za manje od petnaest minuta. Nasmejani momak je već odavno negde skrenuo. Nebo se natmurilo i već je bilo sigurno da će sparina uskoro biti zamenjena kišom.

Zatekla ga je baš onako kako je i mislila. Sedeo je samo u boksericama u fotelji, podigavši noge na stakleni stočić. U ruci je držao daljinski, a svuda po podu oko njega bili su razbacani kladionačarski tiketi. Kad je ušla, lenjo je okrenuo glavu.

– Odeš da produžiš vozačku i nema te tri sata?

Nije odgovarala na ovakva pitanja jer ih je svakodnevno postavljao i bila je sigurna da mu odgovor i nije toliko važan. To je više bilo kao pozdrav nego interesovanje za to gde je provela vreme. Osećala je glad, pa se uputila u kuhinju. Mišin stan je zaista bio uređen s pažnjom. Njegova majka je bila vezana za sina jedinca, pa mu je birala najlepši nameštaj, skupocene ukrase i najmoderniju belu tehniku. U kuhinji je postojala mašina za pranje sudova, aparat za kafu, čak i aparat za kuvanje jaja, a svaki komad pribora za jelo bio je basnoslovno skup. Uključila je mikrotalasnu i zagrejala meso i pomfrit, koje je tog jutra napravila. Njena majka bi je sad grdila zbog toga što greje krompir, ali Marinina glad je bila jača od vođenja računa o zdravoj hrani. U korpi za smeće je primetila papir koji je jasno ukazivao na to

da je Miša skoknuo ulicu niže na hamburger sa kioska. To ju je razljutilo. Vratila se u dnevnu sobu i zatekla ga u nepromenjenom položaju.

– Ne shvatam zašto ideš po hamburger kad sam ja napravila meso i pomfrit?

– Zato što mi se nije jelo to što si ti napravila. A i svratio sam do kladionice, tako da mi je bilo usput.

– Mišo, ne možeš tako. Trošiš novac na gluposti, sediš ovde i samo buljiš u TV. Ovo nije život.

Namerno je započela takav razgovor iako nije očekivala neko rešenje. Lakše se osećala kad bi mu ponavljala da nije zadovoljna ni s njim ni s životom kojim žive. Miša se tek sad okrenuo da je pogleda.

– Opet mi prebacuješ za novac? A dok nas je moj tata finansirao i dok smo išli na letovanja o njegovom trošku, nisi se bunila?

– Išli smo samo na jedno letovanje, a ti si insistirao na tome da prihvatim taj "poklon" od tvog oca. Znaš i sam da nisam htela, da sam davala svoj deo.

– Da, da, teško je bilo žabu u vodu naterati.

– Bezobrazan si. Ja provodim noći u klubu, radim i više nego što se traži od mene da bi pred Nemanjom opravdala veliku platu koju imam, a ti se ponašaš kao da radim na carini. Ja nisam kao tvoj otac, Mišo. Nemam toliko novca da mogu sve da pokrивam. Odričem se svega što mi je potrebno. Kupujem garderobu kod Kineza, a jednu maskaru razvlačim na tri meseca kako ne bih morala da kupujem novu.

– Ne znam ni šta će ti maskara, lepša si bez šminke.

Nije mogla više da se raspravlja. Vratila se u kuhinju. Bes je ključao iz nje, ali nije imala načina da ga smiri. Osim da...

Začuo se zvuk razbijanja tanjira. Prvo jedan, pa drugi. Neposredno pre trećeg Miša je uleteo u kuhinju. Na pločicama su ležale krhotine, a Marinina ruka je držala još jedan skupoceni tanjir.

– Zašto razbijaš tanjire?

Miša se nije uzbuđivao, postavio je pitanje kao da je pita zašto je pala kiša. Zato mu nije odgovorila već je dopustila da joj iz ruke isklizne još jedan.

– Sad mi je bolje.

Izvadila je podgrejano jelo iz mikrotalasne i spustila ga na omanji trepezarijski sto. Pravila se da ne vidi kako je njen dečko posmatra. Navalila je na jelo i mada je osećala da joj grlo gori od vrelih krompirića, nije se dala zaustaviti. Oboje su bili nesposobni za ozbiljne svađe, čak i za potrebu da jedno drugo povrede više nego rečima. Bili su kao deca kojima je najlakše da ne prave problem oko detinjastog ponašanja onog drugog. Zato se i nije začudila kad se Miša mirno povukao iz sobe.

– Ne shvatam zašto su sve pevačice tako prokleta razmažene i zašto uvek moraju da kasne?

Nemanja se premeštao s noge na nogu dok je Marina bila skroz hladnokrvna.

– Možda je to sindrom velikih zvezda koje one poprime kako bi izgledale velike poput njih. Ne brini, stići će. Možda voli da je čekaju, ali više voli novac koji joj daješ za jednu noć pevanja ovde. Klub je bio krcat. Ne samo da su svi separei bili popunjeni već je na samom podijumu bilo toliko mladih ljudi da nije moglo da se prolazi. Čekala se Lida, pevačica koja je bila nešto između folk i pop zvezde i čiji je nastup to veče napunio klub. Nemanja je bio Marinin brat od strica, dve godine mlađi od nje, i imao je kompleks gazdovanja kao i većina vlasnika klubova na ovim prostorima. Jednostavno je uživao u tome da se šepuri pred gostima, da deluje ozbiljno i nervozno, ali i da velikodušno šalje piće krupnim ribama u separeima. Marina je znala da je takvo ponašanje neophodno kako bi se jedan klub držao u trendu i imao stalnu klijentelu. Njen posao je bio ipak konkretniji. Ona je ugovarala "tezge" bendovima i pevačima, brinula se za nabavku, za radnu snagu, za rezervacije i bezbednost celog mesta. Takođe, ona je vodila marketinški deo i trudila se da uvek nađe jeftiniji način kako bi to mesto ipak bilo propagirano u javnosti. Za godinu dana rada postigla je mnogo i znala je da je Nemanja zbog toga neobično ceni. Uostalom, bila je više vezana za njega nego za rođenog brata koji je bio kompjuterski tip i teško razumevao stvaran svet oko sebe.

– Dopada mi se kako si sredila ova svetla. Sad ceo klub ima neku mistiku i neki perverznan naglasak.

– Da, biće dobro za veće striptiza.

Nemanja se nasmešio kao pravi muškarac koji voli žene, ali na onaj način koji podrazumeva stalnu potragu za novom. Nikada nije imao dugu vezu. Čak i kad je govorio da je zaljubljen, Marina je znala da se radi o najviše dva-tri meseca zabavljanja. Nije ga osuđivala zbog toga, pogotovo zato što je ona bila u dugoj vezi pretvorenoj u katastrofu.

– A što nikada onaj tvoj mamlaz ne dođe ovde? On je baš prava osoba za fensi klubove.

Marina je zadrhtala pri pomenu Miše. Naime, Nemanji nije rekla šta se zaista događa između njena četiri zida. Lagala je da je sve u redu, da i dalje Miša izdržava zajednički život, a da mu ona u tome pomaže. Takođe mu nije rekla da ga njen dečko organski ne podnosi jer je svestan da Nemanja ipak ima sopstveni novac.

– Šta će on ovde? I bolje, tražio bi pažnju, a ja sam ipak ovde na radnom mestu i ne mogu da sedim sa gostima.

Nemanja ju je uštinuo za obraz i nasmešio se prelepim, punim usnama. Za Marinu on je bio najbolji muškarac koga je poznavala.

– Preozbiljno shvataš svoj posao, ovo je jedna mala industrija zabave i u njoj bi i posao trebalo da bude zabava. Vidiš kako se ja zabavljam, glumim velikog gazdu, osvajam devojke i svake noći pijem a ne plaćam piće jer sam u svom lokaluu. Mogla bi i ti jedne večeri da napraviš žurku za svoje prijateljice i da se samo zabaviš. Zamisli kako bi nam užasno bilo da radimo u nekoj kancelariji od osam do četiri i da ovde možemo samo da provirimo vikendom?

– Ja znam kako je to, zaboravljaš da sam pre nego što si me uvukao u tu industriju zabave radila kancelarijski posao. Bila sam slatka, mala devojka na rezervaciji avio-karata. I ništa mi nije falilo.

Namignula mu je jer su oboje znali da to nije istina. Bio je to prosečno plaćen i dosadan posao, pa nije mnogo razmišljala pre nego što je pristala da Nemanji pomogne u vođenju noćnog kluba "Maler". Prvo se bunila zbog imena, misleći da će ljudima biti vrlo nezgodno na odu na mesto koje se tako baksuzno zove, no onda je shvatila da Nemanja ipak poznaje bolje od nje psihologiju "noćnih ptica" i da je baš to ime ono što je privuklo pažnju. U ljudskoj psihi je potreba da svoje neuspehe opravdaju malerom ili greškom sudbine, tako da su

dolaskom u "Maler" imali načina da se podsmevaju sopstvenim glupostima.

U tom trenutku jedan krupni momak iz obezbeđenja, tetoviran kao crtani strip, uspeo je da se probije do kraja šanka gde su stajali brat i sestra i da ih obavesti kako je pevačica koju čekaju napokon stigla. Krenuli su oboje da se probijaju do izlaza, ali pre vrata gde su tri bildera pokušavala da zavedu red među onim gostima koji su se gurali da uđu, zaokrenuli su uz malo stepenište i popeli se na sprat koji je služio kao kancelarija, magacin i kao još što-šta. Unutra je sedela lepa crnka obučena u providnu belu haljinicu i popravljala karmin.

Marina je odmah primetila zanimanje u Nemanjinim očima, ali ni mlada pevačica nije bila ravnodušna. Upoznali su se i razmenili nekoliko uobičajenih fraza. Lida je pokušala da se izvini zbog kašnjenja, ali Nemanja je samo odmahnuo rukom. Marina je shvatila da je suvišna, pa se izvukla i vratila u klub da bude tu ako dođe do nekih problema, kojih je uvek bilo kad je posećenost bila velika.

Klub se polako praznio, a Marina je imala osećaj da je napolju već svanulo i da će opet morati da izađe školjkeći, nepriviknuta na dnevno svetlo. Bila je umorna, ali zadovoljna. Pazar je bio odličan, sve je prošlo u najboljem redu. Niko se nije bunio zbog rezervacija, a jedan manji incident između dva pijana mladića rešen je intervencijom obezbeđenja. Mogla je odahnuti.

Potražila je pogledom Nemanju. On je sedeo u svom, gazdinskom separeu sa Lidom. Šaputali su jedno drugom nešto, a čak iz te udaljenosti Marina je primetila da njegova ruka počiva na njenom kolenu. Morala je priznati da ta devojka zaista ima harizmu na sceni, lepo je plesala, nije loše ni pevala, a izgledala je kao avion. Prošla je rukom kroz svoju nestašnu kovrdžavu plavu kosu i zapitala se kako li ona izgleda svim tim ljudima oko nje. Znali su je jako dobro, ona je bila ta koju su molili za sto, nju su zvali da im bude prijateljica kako bi mogli da obezbede status stalnih gostiju, tako da se moglo reći da je bila neodvojivi deo inventara. No, Lida je ipak bila zvezda večeri, a Nemanja gazda. Pomalo joj je to zasmetalo, no nije želela da se puno zamara sopstvenom sujetom.

Nakon nekoliko minuta Nemanja je ostavio svoju novu prijateljicu i došao do Marine.

– Imaš taj prokleti, pobeđnički osmeh na usnama.

Kosa mu se presijavala na neonskom osvetljenju. Njegova bela košulja je bila nemarno otkopčana, a oči su mu sijale kao u mačke.

– Mislim da sam se zaljubio.

– Opet?

– Šta ću, zaljubljuje sam prirode. A moraš priznati da izgleda kao avion.

– Priznajem, tvoj je tip. Maksimalno doterana, provodi kod frizera više sati nedeljno, depilira se vrelinim voskom i sigurno je da ima potencijala za ljubavne akrobacije s obzirom na to kako lomi u kuku dok peva.

– Da mi nisi sestra pomislio bih da si ljubomorna. Poljubio ju je u obraz.

– Svaka čast, ovo si savršeno odradila. Je li sve prošlo dobro?

– Odlično. Imaš dovoljno pazara da pokloniš neki skupoceni nakit svojoj novoj devojci.

Namerno je ovo rekla, mada nije želela da zvuči kao da mu prebacuje. Imao je prava da radi sa svojim novcem šta god mu padne na pamet. Ipak, u sebi mu je zamerala što dozvoljava da svojim devojkama i ljubavnicama pokazuje pažnju tako što im kupuje vrlo skupe stvari. Nekako je to bilo nepotrebno, one su se i bez toga zaljubljuvale u njega. Pa, bio je gazda elitnog kluba i imao je firmirane stvari na sebi, a kabrio parkiran ispred nepogrešivo je bio njegov. Više mu i nije bilo potrebno da bi neka devojka poludela za njim.

– Opet mi zvocaš. Međutim, navikao sam pa ti ne zameram. Šta da radim kad sam džentlmen?! Uostalom, i ti si izabrala jednog koji ima para, tako da ne vidim što stalno navodiš na to da je moj šarm i osvajački uspeh baziran na mom novcu. Jedino ako ne misliš da mi priznaš kako si se i ti u Mišu zaljubila zbog toga što ima pun novčanik?

Marina je samo pomislila kako je blaženo Nemanjino neznanje, ali nije htela da se bilo kojom rečenicom oda, da otkrije pravo stanje stvari njene veze i Mišinog novčanika. Zato je okrenula priču na

posao.

– Dobro, sad si ti već ušao u šemu sa Lidom, pa možeš i sam da je nagovoriš na još jedno gostovanje.

– Nagovorio sam je već. Nije bilo teško. Sledeće subote će biti ovde.

– Subote? Zar nije kao i svi drugi pevači na nekoj tezgi u inostranstvu subotom?

– Izgleda da sledeće subote nije. Zagonetno se smeškao.

– Joj, Nemanja, nemoj mi reći da si joj ponudio više nego večeras? Dogovorili smo se da ja vodim računa o troškovima za angažovanje muzičara i da ne smemo da budemo u minusu. Baš me briga šta činiš sa svojim novcem, ali klub mora da zarađuje zbog plata svim ovim konobarima i obezbeđenju.

– Polako, polako! Nisam joj ponudio više. Nije to ni tražila. Dogovor je pao a da nisam morao da obećavam ništa. Mislim, ništa osim... Bilo joj je jasno. Lida je očito bila očarana Nemanjom, kao i mnoge pre nje. Samo je želela da bude u blizini ovog prelepog, šarmantnog muškarca. Eto, to je bio dokaz da postoji nešto jače od ljubavi prema materijalnom – a to je ljubav prema muškarcu koji poseduje materijalno.

– Svaka čast, brate, šta da ti kažem! Ja sad idem kući, sve sam sređila i završila.

– Naravno, idi. Naspavaj se. Sutra je petak i opet jedno ludo veče. A i tvoj dragi te čeka. Ili ne čeka?

– Verujem da spava.

Htela je da doda da sigurno spava sa svojim tiketima, ali nije. Poljubila je Nemanju u obraz i osetila dobro poznati parfem.

– Laku noć i čuvaj se. Pevačice su opasne po srce.

– Ne brini. Nije mi prva.

– Da, znam to.

Kad je izašla iz kluba, stvarno je morala da žmirka. Skoro se razdaniilo, a jesenje sunce nagoveštavalo je lep dan od koga Marina nije

mного očekivala. Jedva je čekala da dođe kući i legne u krevet. Na svu sreću, znala je da Miša spava i da neće morati da se suoči s njim i njegovim banalnim pitanjima.

– Zvali su nas moji na ručak. Trebalo bi da krenemo za pola sata. Miša je izašao iz kupatila s peškirom oko struka. Po njegovom izrazu lica videlo se da će izreći neko opravdanje.

– Joj, ne mogu danas. Rekao sam Peri da ćemo gledati tekmu zajedno. Stavio je velike pare, a misli da sam mu ja dobitna srečka kad sam pored njega.

– U stvari, prevedeno na moj jezik to znači da si ti stavio velike pare na tu utakmicu.

– Nemoj da izvrćeš moje reči. Ja mislim da pričamo istim jezikom, ali da ga ti nekad ne razumeš najbolje.

Marina je slegla ramenima.

– Baš me briga, ne moraš da ideš. Ići ću sama.

– Pozdravi svoje. I onog tvog brata ako primeti da si uopšte u kući od buljenja u kompjuter.

Prošao je pored nje kao pored turskog groblja i nestao u spavaćoj sobi. Mrzela ga je tog trenutka. Nikad naročito nije voleo da ide kod njenih kući, smatrao je da su joj roditelji celog života bili crvi koji su uspeli da obezbede jedan stančić i mizernu penziju, a uz to su napravili sina koji živi u irealnom svetu i ćerku koja ne zna da uživa u blagodatima sopstvenog novca. Nisu ni njeni roditelji imali bolje mišljenje o Miši. Smatrali su ga lezilebovićem kome je tata dao sve što ima i koji to ne zna da ceni. No, zbog sopstvenog mira Marina je želela da se taj odnos barem prikriva.

Obukla se i izašla iz stana. Napolju je duvao jak vetar, lišće je letelo po ulici, a ljudi su nosili kišobrane za svaki slučaj. Bila je usamljena. Znala je da će njen otac odreagovati ružnim komentaram kad bude video da je sama na vratima, dok će majka samo odmahnuti glavom bez izgovorenih reči. Miša je bio u pravu u jednom – njen deset godina mlađi brat Rajko neće ni primetiti da neko nedostaje. Ponovo se osetila neuspešnom. Upalila je auto i polako krenula na drugi kraj grada.

Zazvonio je telefon. Po melodiji je znala da je zove Nemanja.

Samo je on imao specijalnu muziku.

– Halo?

– Jesam li te probudio?

– Nisi, krenula sam kod mame i tate na ručak.

– Pozdravi ih puno. Reci im da ću svratiti ovih dana da ih vidim, nisam dugo.

Govorio je to punih sedam meseci, ali znala je Marina da se to neće desiti u skorije vreme. Njen otac i Nemanjin otac su godinama bili u svađi oko nekog porodičnog imanja, a i kako Nemanjin otac, čika-Mile živi u Budvi već godinama i tamo se bavi izdavanjem apartmana, retko su se viđali i nakon što su se pomirili. Nemanja je oduvek bio nekako odvojen od ostatka porodice, a kako je od osamnaeste do dvadeset treće bio u Americi na nekoj vrsti školovanja, čak ga ni Marina nije dobro znala sve dok se nije vratio i prilikom sahrane očeve majke, njihove babe, uspeo da je šarmira i nekako navuče da se više viđaju od ostatka porodice. Njeni roditelji su smatrali Nemanju pametnim momkom, ali nekako nikad o njemu nisu pričali kao o članu porodice. Uvek je delovalo kao da ga smatraju izrodom, čika-Miletovim sinom za koga nemaju dovoljno familijarne vezanosti. Čak i Nemanjina rođena sestra, koja se udala za Italijana i preselila za Rim, bila je radije prihvaćena i draži gost u njihovoj kući. Marina je to pripisivala Nemanjinim dugim odsustvom iz zemlje i njegovim stavom da je preterana vezanost za porodicu često samo izvor problema. On nije dozvoljavao da mu se iko meša u život. Kad je otvarao klub, zadužio se kod nekog svog prijatelja Amerikanca iako je mogao da traži novac i od svog oca. Zato ga je Marina cenila, bio je svoj čovek i njemu nije moglo da se desi da ode u Budvu kod svojih roditelja i da se stidi bilo čega kao što se ona sad stidela što Miša nije pored nje.

– Hoću, pozdraviću ih.

– I Rajka mi pozdravi. Reci mu da malo ostavi gole žene preko interneta i da se baci na neke realnije.

– Da, trebalo bi da provede neko vreme sa tobom da ga nešto naučiš. Kako ide veza s Lidom?

Prošlo je mesec dana od noći kad je pevačica prvi put zapevala u

njegovom lokalu. Sad je već gostovala svake subote, ali drugim danima je dolazila sa svojim neprivlačnim prijateljicama i uživala u Nemanjinoj blizini. Trošila je brdo novca, ali joj se to i vraćalo na nastupima i na svim onim mestima gde ju je Nemanja vodio. Što su njih dvoje duže bili u vezi, to je Marinu više nervirala prepotentna, nevaspitana lepotica koja je nipodaštavala konobare i podsmevala se drugim ljudima. Par puta su sedele zajedno na Nemanjino insistiranje, ali Lida nije imala pojma da mu je Marina sestra pa joj se nije ni obraćala. Jedno večer, kad je Nemanja napokon rekao da ima najbolju sestru i menadžerku na svetu u jednoj osobi, Lidi je došlo do mozga ko je Marina. Čim su ostale same, crnokosa lepotica joj se sa osmehom na kolagenskim usnama obratila i rekla joj mnogo ulizičkih komplimentata na koje je Marina ostala potpuno nema. Bila je to smešna situacija, jer što ju je više Marina tupo gledala ova je više prosipala laskanja. Na kraju je i sama ućutala i crvenela od besa.

– Zato te i zovem.

Marina se obradovala. Napokon je došao taj trenutak kad mu je bila potrebna kako bi Lidi saopštila da jedno vreme neće pevati u lokalu ili kako će separe u kome inače sedi biti rezervisan za nekog drugog. To se često ponavljalo, odnosno kad god bi Nemanja rešio da prekine neku od svojih vezica.

– Pretpostavljam da bi trebalo da budem kučka ponovo?

– Ne, ne, nije to u pitanju. Idem sa Lidom za Rim sledeće nedelje. Zvao sam Jelenu, ali javio se onaj njen Italijan, pa sam morao da pristanem da dođem, znaš kako je on navalentan kad je familija u pitanju. Onda sam pomislio zašto da ne, ionako sam se uželeo da vidim sestru, a i mislio sam da nekud otputujem sa Lidom. Tako sam spojio lepo i korisno.

Marina je bila šokirana. Nikada nije otišao ni sa jednom svojom prolaznom devojkom u posetu familiji. Ona je bila jedina koja je znala njegove pratilje, i to samo iz kluba. Ovo je zvučalo opasno i gadno.

– Marina, slušaš li me?

– Da, čujem te. Jesi li siguran u to?

– Ne razumem šta me pitaš.

– Pa to, da treba da Lidu upoznaš sa sestrom.

– Ma, zna Jelena da je to zezanje, ne misliš valjda da sam rešio da se ženim pa sad predstavljam buduću mladu rodbini?

– Tako zvuči.

– Ne, ne, to je varka. Ne brini, nisam baš toliko odlepio. Lida mi se sviđa, vatrena je, interesantna, zabavna, a i prokleta zgodna, ali ja ipak verujem u neke druge stvari kad je brak u pitanju.

– Koje? Baš me zanima?

– Kad bih ti rekao, ne bi mi verovala. A i nije vreme za tu priču. Hteo sam samo da znaš kako ćeš biti prepuštena sama sebi u vezi s "Malerom" na nedelju dana. Nadam se da nisi planirala da negde odeš.

– Ne zasmekavaj me. Gde bih ja išla?

– Otkud znam, negde s Mišom, letos niste bili nigde.

– Ne brini se, ja sam ovde i nigde ne mrdam. Zalepljena sam za ovaj grad super-lepkom.

– Vidim ja da ću morati da tebe odvedem negde kad se vratim. Od tog tvog nema koristi. Nadam se da si smanjila telefon i da me sad ne čuje.

– Nije pored mene.

– Ne idete zajedno na porodični sastanak?

– Idem sama. Što bi se on gnjavio ako moram ja?

– Da, u pravu si. Vidimo se večeras u klubu.

Kad su prekinuli vezu, Marini je raspoloženje još više opalo.

– Zašto tako brzo jedeš?

Sedeli su za masivnim drvenim stolom, koji je predstavljao i mesto za ručavanje i mesto odakle se gleda televizija u skućenom dnevnom boravku porodice Minić. Marina je užasnuto gledala kako njen rođeni brat pohotljivo jede kao da ne žvaće šnicle, već ih guta.

– Žurim, imam da završim veb prezentaciju do sutra ujutru za jednu firmu.

– On uvek tako jede, ne obraćaj pažnju. Mi smo pokušavali da mu stavimo do znanja da to ne valja, ali nije vredelo, pa smo digli ruke. Nakon majčinih reči Rajko je samo prevrnuo očima, odgurnuo tanjir i ustao. Marina je rešila da ništa više ne kaže. Njen brat je bio Nemanjino godište, ali je izgledao mnogo starije. Sa svojih dvadeset sedam delovao je kao da ima bar trideset, kosa mu je slabila, pa je sve više

ličio na oca. Na licu je imao umorni izraz čoveka koji samo želi da bude ostavljen na miru. Kad se zatvorio u svoju sobu, Marina je zabrinuto pitala:

– Ide li on nekud iz kuće?

– Retko. Otac i ja ga nagovaramo da se viđa s drugovima, ali njega to ne zanima. Kaže da ima mnogo posla.

– Pa, da li zarađuje bar nešto?

– Da, lepo zarađuje i mnogo ga traže, stalno ga neko zove za neki posao. Ali nema ni devojkju.

– Moraću ozbiljno da popričam s njim. Život leti pored njega a on ga i ne oseća.

Sad se po prvi put, od kad su seli za sto, otac umešao u razgovor. Inače je bio čutljiv čovek tako da se znalo da od njega ne bi trebalo očekivati mnogo reči.

– Nemoj da trošiš vreme, on smatra da je zadovoljan. A ni ti nisi nešto prošla u životu da bi mogla da mu budeš primer. Zabila si se sa onim lenjivcem i ne vidiš sveta.

– Tata, nije baš tako...

– Pusti, znam ja.

Ponovo ju je probolo osećanje da je neuspešna, da je skućena i da nema odbranu na očevo prebacivanje. U stvari, najgore je bilo to što je bio u pravu.

– Marina, nešto moramo da razgovaramo sa tobom.

Prebledela je. Bila je sigurna da unapred zna temu razgovora i da će to biti njen i Mišin odnos. Očekivali su venčanje, znala je to. Iako im se on nije dopadao, ipak ih je više mučila činjenica da toliko dugo žive nevenčano. Pokušala je da spreči tu priču.

– Slušajte, znam o čemu se radi, ali stvarno mislim da moj život ne bi trebalo da zavisi od komšijskih ogovaranja. Kad budem spremna, udaću se. Pre toga ne.

Majka ju je gledala s prekorom.

– Da, o tome bi mogli po ko zna koji put razgovarati, ali kao što naše reči ne dopiru do tvog brata tako sumnjamo da dopiru i do tebe. Ovaj put nije reč o tome. Nešto je drugo u pitanju.

Može se reći da je devojkja odahnula. Majka i otac su razmenili

pogleda, a onda je penzionisani profesor matematike ustao sa stolice.

– Idem da prošetam. Vas dve razgovarajte o tome.

Retko kad se ova situacija dešavala u njihovom domu, pa je Marina priznala da gori od nestrpljenja. Majka je ćutala sve dok se ulazna vrata nisu zatvorila za ocem. Čuli su se njegovi spori koraci i tupkanje štapa koji mu nije bio neophodan za hodanje, ali mu je bio potreban za imidž.

– O čemu se radi?

– Marina, ovo je vrlo važno što nameravam da ti kažem. Kao prvo, moraš mi obećati da nikome nećeš reći.

– A kome bih rekla?

– Nikome ne smeš.

– Miši neću, ne brini.

– Nisam mislila samo na njega. Ali ni njemu nemoj. Došlo je neko loše vreme. Stvari iz prošlosti počinju da se otkrivaju i možda ćeš biti svedok toga. Zato je bolje da znaš. Rajko o tome neće znati ništa, jer njega to neće zakačiti. Familije nema u tim internetima i čudima u koje on zabija glavu. Ali ti si nekako umešana... mislim, tebi će ovo ipak značiti da znaš ako dođe do najgoreg.

– Mama, reci mi o čemu se radi. Pričaš u šiframa i ne mogu da pratim.

– Biće ti jasno kad čuješ sve.

– Šta li je to tako strašno?

– Nije strašno koliko bi moglo da bude. Možda neće doći do najgoreg, ali ipak bi trebalo da znaš.

– Bože, tata je bolestan?

– Ne, na sreću nije to. U pitanju je Nemanja.

– Nemanja?

Tek tad se zaista osećala zbunjenom. Početak priče je nagoveštavao nešto mnogo gore, nešto vezano za njih četvoro, ali Nemanji tu nikako nije bilo mesta.

– Da, za njega. Pre nekoliko dana tata se čuo sa čika-Miletom. Tad smo saznali šta se dešava, pa smo se razmišljali da li da ti kažemo. Rešili smo da je bolje da znaš. Možda ćeš u jednom trenutku moći da pomogneš.

– Kome? Šta se dešava s Nemanjom?

U glasu joj se već osećao očaj. Volela je brata od strica kao svog rođenog, i pomisao da njemu nešto pretiloše terala ju je na ivicu suza.

– Nikad ti to nismo rekli jer je to, uostalom, bila neka vrsta porodične tajne. I još uvek je. Znaš, Nemanja nije Miletov sin.

Iako je ova majčina izjava bila šokantna, Marina je znala da postoji još nešto.

– Misliš, teta-Slavka je bila s nekim drugim čovekom?

– Ne, ne. Nije ni njen sin. Nemanja je usvojen.

Srce joj je zadrhtalo. Prosto je bila paralisana ovim što je čula. Tolike godine je verovala da su iste krvi i pronalazila je hiljadu sličnosti između Nemanje i nje, a sad je morala da se suoči s tim da je sve to umislila.

– Nemanja to ne zna?

– Ne. Nisu mislili da mu kažu ikada.

– A Jelena? Ni ona nije njihova? I ona je usvojena?

– Da. Jelena i Nemanja zaista jesu brat i sestra. Njih je majka ostavila kad je Nemanji bilo godinu dana, a Jeleni nešto manje od tri. Našli su ih pred vratima bolnice. U to vreme su tvoj stric i strina već dobili sve potrebne papire i dozvole za usvajanje. Želeli su da usvoje jednu devojčicu iz doma za koju su se vezali.

– A njih dvoje ne mogu da imaju decu?

– Ne. Teta Slavka je imala kao mlada operaciju na materici. Nešto su lekari pogrešili. A ti znaš da se njih dvoje jako vole i dan danas.

– Da. Uvek sam se tome divila. Njihov brak je idealan.

– E, zato su rešili da usvoje dete kako se ne bi jednog dana kajali što su sami i što su se žrtvovali zbog svoje ljubavi. Kad su videli Jelenu i Nemanju u domu, odmah su ih nekako zavoleli. Trebalo im je još šest meseci da ipak uspeju da promene prvobitni izbor deteta.

Nastale su male komplikacije, upravnica doma ih je optuživala da se prema deci ponašaju kao da kupuju haljine, jer se i ta mala devojčica koju su prvu izabrali vezala za njih. A troje bi im bilo previše, čak su i za dvoje bili uplašeni kako će uspevati da ih vaspitavaju jer nisu imali iskustva. Presudilo je to što im je bilo žao da odvoje brata i sestru, a i nisu mogli da se odluče koga bi od njih dvoje uzeli. O toj

devojkici su se brinuli materijalno jako dugo. To je smirilo i tu prokletu upravnicu doma tako da su imali mogućnost da usvoje Jelenu i Nemanju.

– Bože, ne mogu da verujem! Ko bi rekao, Mile i Savka su tako divni roditelji, nikad ne bih pomislila da nisu pravi.

– Pravi su, nema šta, samo što nisu biološki.

Marina i majka su na trenutak začutale, svaka u svojim mislima. Devojci je informacija koju je čula u prvi mah izgledala sablasno, ali počela je da traži neku vrstu opravdanja da sve to lakše svari. Odjednom, Nemanja je za nju trebalo da bude stranac, ali kao da ga je zbog ove činjenice još više volela.

– Pa, dobro, dešava se to, mama. Nije ni prvi a ni poslednji koji je usvojen. Samo ja mislim da to on ne bi trebalo da sazna. Možda drugima deluje kao da je poprilično otuđen od osećaja pripadništva i da je više mondenski tip nego porodični, ali ja ga bolje poznajem, godinu dana sam non-stop u kontaktu s njim. Ne verujem da bi on to dobro primio.

– Nije stvar u tome da li bi on trebalo da sazna istinu ili ne. Veruj mi da niko od nas ne želi da mu to kaže, a naročito ne tvoj stric.

– Onda je u redu. Ja neću reagovati, ponašaću se i prihvatati ga kao i do sada.

– Marina, zar misliš da bi ti ja sve ovo govorila samo zato da bi ti čula istinu?

Majka je skinula naočare i obrisala ih o rukav. U tom trenutku Marina je naslućivala pravi razlog ovog razgovora.

– Sve ovo smo otac i ja odlučili da ti kažemo jer uskoro može da se desi da Nemanja sve sam otkrije. Svi se slažemo da si ti njemu najbliža, bliža čak i od njegove rođene sestre. Čika-Mile je računao na to i zato nas je zamolio da popričamo sa tobom. Možda ćeš ti biti jedina spona koja će ga držati za porodicu, tako da ćeš jedina moći da popraviš stvari ukoliko Nemanja odreaguje burno na saznanje da je usvojen.

– A kako bi on to mogao saznati ako mu se ne kaže?

– Zato što ga njegova prava majka traži.

Ovo je već bilo opasno. Marina je privukla stolicu i sa očekivanjem

nastavka sklopila ruke.

– Otkud zna gde je?

– Ne razumem se u te stvari, samo mi je sad jasno da na to ima prava. Izgleda da je ta grozna žena prešla čudan životni put od momenta kad je ostavila decu pred bolnicom do trenutka kada je osetila pozna majčinska osećanja. Verujemo da ima opasne veze i da sve to njeno pravo ispečatirano po sudovima može biti samo podmazano novcem, jer ljudskošću sigurno nije. Sad je ona neka bogata žena, udata za Nemca koji leži na parama. Ostavila je decu zbog bede i nemogućnosti da ih prehrani, a sad se vraća jer im je, kao, omogućila da budu bogataši.

– To je apsurdno!

– I ja mislim, ali bila je kod strica Mileta i očito je da joj je dato pravo da dođe do dece.

– Kako je on reagovao?

– Zamalo da je nije ubio, ali to je samo pogoršalo stvari. Očekujemo da će svakog dana doći prvo do Nemanje, a onda i do Jelene.

– Jadan Nemanja...

Marini je još jedna užasna misao prošla kroz glavu. Ako Nemanja otkrije sve to, možda neće više hteti da ona bude umešana u njegove poslove. Možda će se toliko ljutiti na porodicu da će i nju uvrstiti u one koji su ga dvadeset i sedam godina lagali. Ali najviše bi je zbolelo ako je on odbaci od sebe. Zaista je prema njemu gajila posebna osećanja.

– Mama, ne shvatam još uvek šta bi ja mogla da učinim. Ako Nemanja bude ljut na porodicu, ne verujem da će mene poštediti.

– Mislimo da hoće.

– Ali nas dvoje se znamo manje od dve godine. Pre toga smo se samo viđali dok smo bili deca, a i to retko jer su te tata i stric godina-ma svađali. Možda nas dvoje radimo zajedno, ali nemoj da misliš da bi to moglo da pomogne u ovakvoj situaciji.

Starija žena je uzdahnula i zavrtela glavom.

– Moraš da znaš istinu, a sve ostalo će biti na Nemanji. Mi se svi nadamo da će on reagovati bolje nego što gledamo u filmovima, ali ako ipak bude problema, nada si nam ti da ćeš moći nekako da mu

povratiš svest o tome koliko ga njegovi roditelji vole.

– Ne znam. Zbunjena sam. Ne smem ni da mislim...

– Isto tako se nadamo da će postupkom, koji je tvoj stric pokrenuo na vreme, uspeti da spreči tu ženu da uđe u Nemanjin i Jelenin život. Možda se neće desiti da ta istina, koja ništa dobro ne donosi, izađe na videlo. Ti moraš da čutiš, da se praviš da ne znaš ništa. Samo da budeš spremna ako dođe trenutak za...

– Da, shvatam. U redu, ovo će mi biti tema za razmišljanje, sad sam isuviše u haosu da bih išta pametno mogla da ti kažem.

U tom trenutku i otac se vratio kući. Nije spominjao Nemanju i Jelenu. Znali su sve troje da za sad nemaju potrebe više o tome da razgovaraju.

– Kako je bilo na ručku?

Marina je sedela na maloj terasi i pušila cigaretu za cigaretom. Nije čula kad se Miša vratio i provirio na terasu.

– Halo? Zemlja zove Mars?

Prenula se, pogledala ga, a onda ponovo zapalila cigaretu.

– Puna ti je pepeljara.

– Neka je.

– Vidim da je ručak bio prilično čudan i drago mi je što nisam bio tamo da i mene jelo tvoje mame ne pretvori u zombija.

To što njega nije zanimalo zašto je Marina tako nervozna nije bilo za čuđenje. Svaki put bi je uvredila ravnodušna reakcija na njena loša raspoloženja, ali ovaj put kao da nije mogla i zbog toga da se uzbuđuje. Mislila je o svemu što je saznala. Ona i Nemanja nisu brat i sestra, nemaju istu krv. Sve ono što su osećali jedno prema drugom bilo je postavljeno na lažnim temeljima i sad se klatilo. Da ga je upoznala na neki drugi način, da nisu bili sigurni u svoje bliske rodbinske odnose, pitanje je da li bi ikada našli zajednički jezik. Sigurno je da bi ga smatrala snobom, da bi je užasno nerviralo to što se prema devojkama ponaša kao da su kratkotrajna roba, što stvara imidž gazde i time dobija šta želi, a i što suludo troši novac na bespotrebne stvari. Ne, nikada oni ne bi mogli biti čak ni prijatelji, da nisu bili u rodbinskim vezama.

Možda je to bila najporaznija činjenica koju je shvatila. Isto tako je imala i strah da će sigurno ostati bez njegove naklonosti i posla kad mu nepoznata žena bude rekla istinu. Vezala se za Nemanju i za njegov klub. Morala je priznati da bi joj užasno teško palo kad bi morala ponovo da se vrati u neku kancelariju. Najbolje bi bilo da ta žena nestane, da istina zauvek ostane pokopana.

Nakon pola sata ušla je u stan. Miša je zaspao na fotelji i njegovo glasno hrkanje otkrilo joj je da se gledanje utakmice završilo ispijanjem veće količine alkohola. Ili je pio da proslavi dobitak na kladionici ili da bi ublažio poraz. Nije joj bilo važno. Samo je mislila na Nemanju. Sad je on bio prioritet u njenoj glavi.

Otišla je u klub ranije nego obično. Nemanje još nije bilo. Jedan od konobara se nije pojavio i uzalud je pokušavala da ga dobije na mobilni. Iako je tu radilo čak pet konobara, tri konobarice i dva šankera, strahovito ju je nerviralo to što joj je veče počelo s problemom. Okupila je zaposlene i uspela da ih organizuje tako da se ne oseti nedostatak jednog konobara. Te večeri svirao je bend s pevačem koji nije bio naročito poznat, ali je pravio dobru klupsku atmosferu. Pretpostavila je da će biti gostiju, ali ne toliko kao onih večeri kad bi Lida i slične njoj bile na sceni. Proverila je zalihe pića, ocenila da je sve dobro očišćeno, dogovorila se kakva će se muzika puštati u pauzama i sela je da popije kafu, čekajući da dođe vreme kad prvi gosti počnu da pristižu u klub.

Nemanja se pojavio u elegantnom crnom odelu. Onako visok i zgodan prosto je zračio samopouzdanjem. Odmah je došao do nje i poljubio je u kosu. Čudno, ali taj poljubac ju je naveo da se izmakne, kao da je neki stranac.

– Uf, nešto nije u redu? Da nisi ljuta na mene?

Pocrvenela je. Sagla je glavu i počela da prelazi kašičicom po rubu šoljice za kafu.

– Nisam, nego sam se zamislila, pa imam čudne reflekse. Seo je preko puta nje i naručio sebi kafu.

– A ja se već uplašio da si besna što te ostavljam nekoliko dana

samu u ovom haosu.

– Nije ti prvi put da putuješ.

– Znam, ali ovaj put imam osećaj da nešto nije u redu. Zabrinuto ga je pogledala. Nemanja je retko kad sa njom vodio ozbiljne razgovore, a retko joj je ozbiljno govorio o svojim osećanjima i raspoloženjima. Sad je imao čudan izraz lica, misteriozan i nedokučiv.

– Šta ne bi bilo u redu? Misliš u klubu?

– Ne, ne radi se o klubu.

Presekla se. Već je videla kako je ona grozna žena, njegova biološka majka, uspela da ga negde sretne i da mu nasluti nešto.

– Nego? O čemu se radi?

– O tebi.

U isto vreme je mogla i da odahne a i da se uznemiri.

– O meni? Misliš da negde grešim? Da neću moći da održim "Maler" tih nekoliko dana?

Zvučala je ljutito, mada je time prikrivala neke druge emocije koje su je poslednjih sati obuzimale. Nemanja se nasmejao, uštinuo je za nos. I ovaj put se osetila nelagodno, ali je uspela da se iskontroliše i ne odreaguje povlačenjem.

– Naravno da imam poverenja u tebe. Jedino u tebe i verujem na celom svetu. Dobro, osim mojim roditeljima, ali ti si mi sad najbliža. To i sama znaš. Mene muče druge stvari u vezi s tobom.

– Kao na primer?

– Mislim da mi nešto prećutkuješ u vezi s Mišom.

Sad joj je bilo jasno na šta Nemanja cilja. Osećala je da mu je prećutala dve laži – jednu sitniju a drugu jako krupnu. Krivica ju je navodila na to da bar jednu prizna, kao da bi time jednog dana bila manje prljava kada se otkrije ona druga laž.

– Šta u vezi s njim?

– Pa, recimo, mislim da nisi sretna s njim. I to duže vreme.

– Otkud takav zaključak? Ti nas i ne viđaš zajedno da bi znao kakav je naš odnos.

– Baš zato. Mislim da je malo neobično to što on nikada ne svraća ovde. Čak i ako mene ne podnosi, bar bi trebalo da svrati ponekad, da bane, jer zna kakvi ovde frajeri dolaze i koliko si u opasnosti da te

neki preuzme.

– Mene? Ma daj, nisam ja ovdašnjim tipovima zanimljiva. Oni gledaju gošće i pevačice.

– A onaj što ti je svako veče mesec dana donosio cveće? Marina se nasmejala. Zaista je dolazio jedan mladi advokat i uzaludno joj se udvarao, pokušavajući da je osvoji sve većim i većim buketima.

– Pusti jednog, jedna lasta ne čini proleće.

– A to što svako veče bar deset puta neko pošalje konobara da te pita šta ćeš popiti?

– Sve je to namazano, šalju mi piće samo da bi imali rezervaciju za noći kad je krcato.

– Ne bih rekao, znaju svi da kod tebe pali samo javljanje na vreme. Nema protekcije. Ali, ajde, pripisaćemo to rezervacijama. Šta je sa onih nekoliko muškaraca koji su se kod mene raspitali o tebi?

– Možda si to i izmislio, ko zna.

– Ja ne izmišljam, bar ne takve stvari. Izgleda da nisi svesna kako izgledaš i kako te muškarci gledaju. Ja sam ti brat, pa me ponekad izludi kad neko počne da komentariše tvoje telo ali zato rastem kad neko govori o tvojim očima. Istina je, lepše oči od tvojih niko nema.

Postidela se. Njene plave oči su često bile povod muškim komplimentima. Znala je da su krupne, da sijaju i da joj daju neki nevini izraz lica, ali nije sebe smatrala baš toliko privlačnom koliko je Nemanja to predstavljao. A da je znao da joj nije brat, možda bi joj otkrio i šta govore o njenom telu. Možda bi i sam komentarisao? Naježila se na tu pomisao.

– Ipak, ne čudiš me toliko ti što nisi svesna kako izgledaš. Više me zabrinjava to što taj tvoj Miša ne shvata koga ima pored sebe. Ili se plaši da vidi nešto što ne bi voleo, pa izbegava da čačka mečku? Ako je tako, onda je on obična kukavica.

Marina je znala da će mu reći istinu. Osećala je da čini neku vrstu kompromisa time, mada nije bila načisto da li ima smisla činiti tako nešto.

– Dobro, reći ću ti, ali bih volela da znamo samo ti i ja i da ne spominjemo više bilo šta vezano za mene i Mišu. Nisam spremna baš da

to analiziram i da donosim neke odluke, bar trenutno. Istina je, između nas ništa ne ide. Potpuno smo se otuđili. Ja njega više ne volim, a ne verujem ni da on voli mene. Sad smo na neki način samo upućeni jedno na drugo.

Videlo se po Nemanjinom licu da je iznenađen ovim što čuje, ali i da je jako radoznao da sazna nešto više.

– U kom smisli ste upućeni jedno na drugo?

– Pa, to je i najgori deo priče. On nema para. Otac je zavrnuo slavinu, a Miši ne pada na pamet da nešto radi. Sad sam ja ta koja plaća račune. Razumeš?

Na lepom muškom licu čoveka koji je do skoro bio njen brat pojavila se mračna senka.

– Razumem ja što je on upućen na tebe, ali ne bih mogao da shvatim zašto si ti upućena na njega ako je takva situacija.

– Prosto je. Ne znam kako da odem, da ga ostavim. Nemam snage, a čini se ni volje.

– Sažaljevaš ga?

– Tako nekako, mada je to čudno sažaljenje jer me uglavnom ništa nije briga kad je on u pitanju.

– A seks? Kako vam tu ide?

Na trenutak je Marina htela da ga prekori kako se usuđuje da je pita nešto tako intimno, ali onda se setila da su hiljadu puta pričali o takvim stvarima, a da ni sad ne bi trebalo da se ponaša kao da je drugačije jer je osetila da sa njim ne bi trebalo da priča o intimi.

– Retko. Imamo seks jednom u mesec dana. I to je čista potreba. On ne ide nikud i sigurna sam da nema nijednu drugu. Ja, znaš me, imam rutu posao-kuća. Samo kad osetimo fizičku potrebu, spavamo. Ali i to je stvar blizine, samo jer smo jedno drugom na dohvat ruke. Ponekad mi se čini da bi mi bilo svejedno i da je neko drugi tu umesto njega.

– Užasno je to što pričaš! Moraš da ga napustiš, Marina. Ne možeš to sebi da radiš. Ti si prelepa, predivna, šarmantna, zabavna devojka! Ti si nešto posebno, drugačije od devojaka koje svakodnevno srećem. Ne zaslužuješ mučenje, već sreću. Kako si se tako mlada zakopala

toliko duboko da nisi sposobna da se izvučeš?

– Ma, ti meni to pričaš samo da bi me ohrabrio.

– Ne, nije istina. Pričam ti i da te ohrabrim a i da ti dam do znanja da si bolja i vrednija nego što izgleda misliš za sebe.

– Ako sam ja drugačija od devojaka koje svaki dan srećeš i ako sam tako posebna, što onda nikad nisi bio sa jednom poput mene, sa nekom koja nema ništa veštačko u sebi i na sebi, koja nije fensi, koja nije popularna među domaćim tatinim sinovima, već si se uvek odlučivao za te koje su tako "užasno" drugačije od mene?

Ni sama nije verovala da je rekla tako nešto. Bio je to gnev koji je dugo prikrivala jer se osećala u tom klubu previše zanemareno, kao da su sve devojke bolje od nje čak i kad se ponašaju najmanje damski. Ali Nemanju nije razljutilo ovo što je rekla. Čak mu je i glas bio smireniji kad je progovorio.

– Šta ti misliš zašto su sve moje veze kratkog veka? Baš zato što sam sa takvim devojka. Kad bih naleteo na jednu poput tebe, plašim se da bih se izgubio. Vezao bih se i ko zna kako bih tada uspeo da budem normalan. I ja sam ti na neki način kukavica, bojim se zaljublivanja i vezivanja. Bojim se dana kad bih mogao da kažem da bez neke devojke ne mogu. Bojim se da bih mogao da čekam nečiji poziv, razmišljajući o tome da li sam jedini i poslednji.

– Ti? Ovo si samo izmislio, ali lepo zvuči. Ne verujem da se bojiš vezivanja, a iskreno, ne verujem ni u to da bi ijedna devojka nalik meni mogla da te veže, prvenstveno zato što ne bi imala šansu jer ti ne bi privukla pažnju. Bila bi kao čestica prašine u tvom životu, toliko sićušna i nebitna.

– Ti veruj u šta god hoćeš. Ali samo da znaš, da mi nisi sestra, sigurno je da bih te se plašio kao đavola jer bih se mogao zaljubiti.

Prebledela je. Odzvanjalo joj je u glavi. "Da mi nisi sestra...".

– Pazi šta govoriš!

– Zašto? Nisam ništa loše rekao. Ali hajde da ostavimo po strani moj ukus i moje strahove. Reci mi, kad ćeš ostaviti Mišu?

– Ne znam, Nemanja.

– Kako ne znaš?

– Ne mogu tek tako. Stvarno je glupo da o tome pričamo. To je moja stvar.

– I moja je. Sestra si mi, pobogu. I to vrlo, vrlo bliska. Pa ni moju Jelenu ne znam toliko kao tebe. Sa njom nisam poslednjih deset godina proveo vremena i potrošio energije kao sa tobom. Voliš li ga?

– Ne.

– Onda, šta čekaš?

– Ne mogu, Nemanja. Uostalom, kuda da odem? Kod mame i tate? Ti znaš da oni nisu baš srećni što živim sa Mišom, pogotovo što živim nevenčano. Znaš da oni očekuju da ću im svakog dana reći da se udajem za njega. Tamo ne mogu da se vratim.

– Razumem i to je normalno. Nisam ni mislio da se vratiš tamo. Važno je da se iseliš iz Mišinog stana.

– Da iznajmim stan? Dobro, to mogu, daješ mi lepu platu, ali ipak, uzela sam kola na kredit, nije baš tako jednostavno živeti na taj način.

– Slušaj, znaš da ja imam dovoljno mesta u svom stanu. Možeš jedno vreme biti kod mene. U stvari, možeš koliko hoćeš, ali ako te to vređa tako ponosnu i svojeglavu, onda računaj da je to samo privikavanje na usamljenički život, s tim što ćeš prve dane provesti sa mnom.

– Ne, ne mogu to...

– Moraš! Ovo ti govorim kao brat i kao poslodavac. Moraš! Neću da dozvolim da si nesretna. Ja ću da odem u Italiju, a kad se vratim, želim da spakuješ svoje stvari, pređeš kod mene i da ti i ja odmah putujemo u neki mir, na neku planinu par dana. Vратиću ja tebi osmeh žene koja zna koliko vredi.

Pokušala je da se usprotivi, ali je Nemanja odmah ustao, dajući joj time do znanja da je za njega razgovor završen. Kad je ostala sama, mislila je kako bi to izgledalo. Živela bi sa nekim ko joj je brat, a ustvari i nije. Svakog trenutka bi mogao da sazna istinu, a onda bi je izbacio iz stana. Jedno je kad dovedeš sestru kod sebe jer joj je teško, a drugo kad iz istog razloga dovedeš osobu koja ti i nije ništa. Rešila je da ipak ostavi Nemanju u uverenju da će se to i desiti. Ionako je bila sigurna da će se predomisлити ili da će u međuvremenu saznati istinu, pa mu neće pasti na pamet da je pozove da živi kod njega.

Jedino što ju je ostatak dana proganjalo bilo je to što je znala kako

bi zajednički život davao više šanse da popravi nešto ukoliko se Nemanja bude odvojio od svoje porodice nakon što sazna istinu da je usvojen. Možda je to bio i jedini razlog zašto bi eventualno, ako bi baš morala, prihvatila njegov predlog.

– Nemanja je oputovao. Javio joj se čim je stigao u Rim i zvučao je zadovoljno.

– Pakuješ li kofere?

– Ja sam mislila da ćeš me prvo pitati da li pazim na klub.

– To znam da radiš. Ovo drugo me više zanima. Tu sam sumnjičav. Ali ti neću dopustiti da se izvučeš. Da imaš neke koristi i od jednog člana tvoje porodice.

Svaka njegova reč koja ju je podsećala na nedavno otkriće, bolela je. To je bila bol zbog toga što skriva istinu jer je se boji.

– Kad se vratiš, pričaćemo o tome. Sad uživaj u pevačici i mnogo mi pozdravi Jelenu.

– Trudna je, znaš?

Marina se obradovala. Jelenu je videla nekoliko puta u životu jer je jako rano otišla za Italiju i nije dugo dolazila, bar ne u posetu stricu. Ali je smatrala da je ta devojka mnogo draga i da je uvek brinula o svojim roditeljima. O svojim starateljima...

– Drago mi je, stvarno. Česititaj im oboma u moje ime.

– Hoću. A što se tiče našeg razgovora, znaj da ga neće biti. Kad se vratim, jedini zadatak će mi biti da te sam spakujem ako ti budeš nešto izvodila. Već sam ti spremio sobu, ima da uživaš sa mnom.

– Dobro, u redu.

Morala je da završi taj razgovor bez prepiranja. Lakše joj je bilo da ga uveri kako će biti po njegovom i da tako dobije još vremena da smisli šta da radi ako Nemanja bude tvrdoglavo želeo i da ostvari svoje namere.

Miša je tih dana postao nepodnošljiv. Prošao je još jednu žestoku svađu sa ocem i zbog toga je ostao i bez svog mercedesa, jer je otac rešio da ga nauči pameti oduzimanjem stvari koje najviše voli. Samo je besneo i vikao, a Marina se trudila da se sklanja kad god bi bio u naletu negativnih emocija. Jednom su se skoro i pobili. Vratila se ujutru iz kluba i zatekla je tri njegova druga kako sede i piju pivo,

gledajući neki porno film na DVD-ju. Bila je umorna, pa je rešila da se samo uvuče u krevet, ali Miša se napio i gnjavio je da sedi s njima.

– Budi cool, gledaj sa nama film.

– Mišo, pusti me na miru, umorna sam.

– Ma daj, sedi sa nama. Rekao sam im da si ti super za društvo. A mogla bi i kaficu da nam skuvaš da ne zaspimo.

– Skuvaj sam, ja sam radila i želim da spavam!

– Što se sad tako ponašaš?

Pokušao je da je poljubi, ali ona se odmakla. Miša je izgubio ravnotežu i pao na pod. Besan zbog podsmeha koji mu se pričinio na licima drugova dohvatio ju je za nogu, povukao i oborio. Neko vreme su se rvali, a onda je zaradio šamar koji ga je ošamutio. Tako je Marina uspela da ustane i zaključa se u spavaću sobu. Lupao je na vrata dok mu ruke nisu utrnule, a kad se oko podneva probudila, zatekla ga je kako spava na fotelji u gomili đubreta koje je njegovo društvo ostavilo iza sebe. Tad joj se činilo da će ipak na neki način da poslušati Nemanju, samo nije još znala na koji.

Te večeri je Nemanja trebalo da se vrati. Nije tačno znala kad mu sleće avion, ali je pretpostavila da neće odoleti da ne svrati do kluba. Bila je sreda i klub se napunio jer je gostovao popularni pevač poznat po svojim nastupima, na kojima je kao prateću grupu dovodio atraktivne igrarike. Nervoza je ušla u Marinu, ne samo zbog organizacije već i zbog saznanja da se Nemanja vraća. Našla je novog konobara, ali je imala muke s njim jer je potkradao goste i neki su se njoj žalili. Bio je oženjen i imao dvoje male dece, tako da se Marina trudila da ga zadrži na poslu, ali i da ga nauči da je krađa prosto nedozvoljena. Upravo je završila razgovor s njim i još jednom, po poslednji put, zapretila mu da više ne sme biti žalbi na račune, kad je ušao Nemanja. Bio je sam. Odmah ju je privukao u zagrljaj i okrenuo nekoliko puta u naručju.

– Gde si, sestrice moja?

– Evo me, veseljaku jedan. Izgleda da je put bio savršen čim si tako raspoložen. Mislila sam da ćeš doći sa devojkom?

– Sa Lidom? Ma daj, dosta je bilo ovo vreme sa njom 24 sata dnevno. Dobro sam se proveo samo zato što sam bio sa Jelenom i njenim divnim mužem, inače sam sa Lidom bio na ratnoj nozi.

– Što?

– Ona je samo kukala da ide u šoping, kao da joj je to neophodno da bi preživela dan. Da sam bio manje pametan, isisala bi mi sve što sam poneo. Na kraju sam joj rekao da ću je ostaviti u sred Rima samu jer ne mogu više da je slušam.

– I? Je li to kraj?

– Jeste. Vidiš kako ja rešavam stvari, nema kod mene odugovlačenja.

– Dugo je i trajalo...

Smatrala je da je razgovor završen, pa je krenula iza šanka da proveri da li je i tu sve pod kontrolom, ali Nemanja ju je uhvatio za ruku.

– Gde si krenula, ptičice?

– Idem u šank. Je li ti nešto treba?

– Trebam ja tebi. Reci mi, da li su koferi na sigurnom? Ovoga se plašila.

– Slušaj, Nemanja, ne mogu tako da idem kod tebe... Pusti još neko vreme da razmislim, ima i boljih rešenja nego tebi da smetam.

– Ti ga voliš?

– Rekla sam ti da ga ne volim.

– Ne verujem ti. Lažeš me da ga ne voliš jer inače nemaš razloga da produžavaš agoniju sa njim.

– Stvarno ga ne volim. U stvari, nekad ga i mrzim. Ali nije rešenje to što ti predlažeš.

– Idemo. Marko?

Jedan od konobara, koji je najduže zaposlen kod njih, dotrčao je.

– Molim, gazda?

– Marina i ja idemo na sat-dva, a ti preuzmi brigu o rezervacijama. Evo ti ova Marinina sveska, pa vidi koga je gde planirala. Ako bude problema, zovi me na mobilni.

– U redu.

Marina nije uspevala da se oslobodi njegovog stiska. Prosto ju je vukao, sve dok je nije smestio u svoj kabrio.

– Gde idemo, Nemanja?

– Ćuti i ništa me ne pitaj. Ja sam taj koji večeras sprovodi svoje planove.

Odvrnuo je muziku do daske. Sve i da je htela nije mogla ništa da mu kaže. Zato se skupila na mestu suvozača i čekala razvoj situacije sa strahom.

Zaustavili su se pred Mišinom zgradom. Izašli su iz kola i krenuli ka ulazu. Tek tad je Marina shvatila šta će se dogoditi. Zastala je i uhvatila se za ulazna vrata, kvaku je stezala kao da se tako održava da ne potone u moru.

– Neću da idem. Nemanja, ne možeš to da radiš.

– Polazi!

– Neću... Čekaj, moram da ti kažem, da pričamo o tome.

– Pričali smo i to je to.

– Molim te. Nemoj, ne mogu tako da uđem i spakujem se. Nije lepo.

– Nije lepo što je on postao parazit. Uostalom, ako nećeš da pođeš ti, ići ću ja sam. Razlikujem ženske stvari od muških, pa neću pogrešno spakovati.

Krenuo je uz stepenište. Shvatila je da se uzaludno drži za kvaku, nema načina da se izvuče iz ovoga. Potrčala je za njim i sustigla ga baš kad je Miša u boksericama, po običaju, otvorio vrata.

– Dobro veče.

– Čao, Nemanja.

U tom trenutku ugledao je i Marinu.

– Marina? Šta se desilo?

Nemanja se provukao pored njega, a Marina je samo slegla ramenima. Bila je nemoćna da progovori.

– Gde su koferi?

Sad je Miša bio još zbunjeniji.

– Ispod kreveta u spavaćoj sobi. Negde putujete?

– Moglo bi se tako reći. Marina te ostavlja.

Miša je s nevericom gledao naizmenično i jedno i drugo.

– Ne zezajte se, vas dvoje. Šta se dešava, ozbiljno vas pitam? Ali Nemanji nije padalo na pamet da troši reči. Okrenuo se ka Marini.

– Hoćeš da te pakujem ja ili ćeš sama?

– Sama ću.

Nije imala izbora. Potrčala je u spavaću sobu i besomučno bacala u kofer svoje stvari. Jedan nije bio dovoljan, pa je potražila putne torbe. Čula je glasove iz dnevne sobe, ali nije mogla da razazna šta se dešava. Kad se napokon spakovala i izašla sa stvarima, Nemanja je potrčao da joj uzme iz ruke najteže, a Miša je sedeo u fotelji i gledao u televizor. Htela je nešto da mu kaže, ali on ju je preduhitrio.

– Vi ste nastrana porodica. Ovaj tvoj brat se ponaša kao da ti je neki frajer, upada u stan i odvodi te kao da te otima. Uostalom, baš me briga, ionako sam te već pet meseci varao s komšinicom sa šestog. Imali smo skoro svaku noć da radimo šta nam je volja.

Marini je bilo jasno da on to ne laže. Primećivala je da je ta mlada devojka velikog nosa zaljubljena u njenog dečka, ali je isto tako mislila da Miša ne voli takve devojke, bar je govorio da ga odbijaju veliki nosevi i šiške na istom licu. Sad je već znala istinu. Prvi put se sasvim slagala sa odlukom koju je umesto nje doneo Nemanja.

– Nadam se da ona dobro zarađuje kako bi mogla da izdržava tvoju kladionicu.

S tim rečima su završili svoju dvogodišnju vezu.

Odvezli su se do Nemanjinog stana. Nisu progovorili ni reč. Tad je on iz dva puta izneo kofere i odneo ih dok je Marina nepomično sedela u kolima. Osećala je prazninu zbog koje joj se plakalo. Tek kad su krenuli ka klubu, Nemanja je stišao muziku.

– Kako se osećaš?

– Ne znam. Definitivno mi je lakše, mada ipak ne toliko da kažem da sam srećna.

– Razumem te. Ipak je ovo bilo naglo, a i bila si sa njim čitavu večnost. Za mene su dve godine kao brak.

Morala je da se nasmeje.

– Da znaš da nisi tako daleko od istine. Ipak, muči me što sam kod tebe. Nekako... nije prirodno.

– Kako nije prirodno? Mi smo brat i sestra, imamo prava da se pomažemo i podržavamo.

– Mogla sam da odem kod neke prijateljice...

– Prirodnije ti je da odeš kod nekog ko ti nije rod ili u hotel? Stvarno me iznenađuješ.

Opet je pomislila kako je blažen u svom sopstvenom neznanju.

– Biću kod tebe samo kratko.

– Dobro, kako budeš htela. Prilagodi se na novu situaciju, a onda ćemo postepeno da vidimo kako ćemo i gde.

– U redu. Hvala ti.

– Nema na čemu, sekice.

Pomilovao je po glavi. Zatvorila je oči i pomislila kako bi bilo da su oboje svesni da nisu u rodu. Da li bi to nešto promenilo? Da li bi se on onda zaljubio u nju kako je govorio one noći kad mu je priznala da sa Mišom ne ide najbolje? Stresla se od sopstvenih misli. Nije imala prava da o njemu razmišlja kao da nisu rod jer to on nije znao. Uostalom, osećanja se ne prekidaju tako lako, nije mogla da ga ne voli više kao brata samo zato što je saznala da nemaju istu krv.

– Hteo sam još nešto da ti kažem pre nego što se vratimo u klub. Znaš onog mog prijatelja od koga sam kupio brodić?

– Misliš na jahtu?

– Mala jahta, dobro, nemoj da si sitničava. Marina je klimnula glavom.

– Znam ga. Kako se beše zove?

– Gordan, Gole.

– Da, da, Gole. Šta sa njim? Ako misliš da mu nađem sto večeras preko veze, onda si se gadno prevario. Sve je puno i nema šansi osim za tvojim separeom.

– Odmah skačeš, kao mačka. Nisam mislio da mu nađeš sto, biće sa mnom, moj je drug. Šta misliš o njemu?

Marina je zamislila muškarca srednje visine, razvijenog tela, kratke smeđe kose i pravilnih crta lica. Kad ga je prvi put videla, bio je jako lepo obučen. I lepo se smejavao, a bio je i strahovito uljudan. Čudna promena u odnosu na neke druge prijatelje sa kojima je viđala Nemanju.

– Ostao mi je u lepom sećanju. Kulturalan je i deluje mi kao da je zalutao u tvoj svet. Galantan je, znam da konobare uvek časti tako da skaču od sreće i biju se ko će da ga služi. Miran je. Koliko sam

primetila, ne razbacuje se novcem, ali nije cicija. Umeren. To je to.

– Ala si ga analizirala, kao da sam tražio iscrpan izveštaj o mušteriji!

– Pitao si me šta mislim.

– Da, ali sam ciljao na to da mi kažeš kako ti se fizički dopada? Da li misliš da je zgodan?

Marina i dalje nije imala pojma zašto dobija ovakva pitanja, ali je rešila da mu odgovori.

– Da, jako je zgodan. Mada sam u prvom trenutku mislila da je oženjen.

– Zašto?

– Pa, nije se ponašao kao ostali. Nije se okretao za zgodnim devojkama. Više je bio u nekom svom svetu.

Sad je bio red na Nemanju da otkrije šta ta pitanja znače. Marina je primetila da se zadovoljno smeška.

– Znači, dopada ti se?

– Rekla sam da je dopadljiv, da.

– A to što nije gledao devojke ima svoje zašto.

– Da nije gej?

– Ma daj, ne preteruj s maštom. Zaustavi je negde bliže zemlji.

– Gde?

– Recimo, kod tebe.

Prenula se.

– Objasni mi šta mi to sad govoriš.

– Marina, Marina, nikad se nećeš urazumiti. Gole je zainteresovan za tebe i to odavno. Jedno vreme je bio u Mađarskoj, imao je važne poslove, a inače ima stan u Budimpešti pa tamo provodi dosta vremena. Sad je došao, javio mi se dok sam bio u Italiji i dogovorili smo se da se večeras vidimo u klubu. Samo da znaš, ovde je s namerom da te osvoji. Sad kad sam mu rekao da više nisi vezana, da si slobodna, prosto je pun entuzijazma.

– Lupaš gluposti! Ne sviđam se ja njemu. Sto posto si to izmislio samo da bi mene nekome uvalio, a ni on još ne zna šta ga čeka.

Bila je ljuta. To se videlo po načinu na koji je prekrstila ruke. No, Nemanja se i dalje smešio.

– Izgleda da je tebi teško da prihvatiš da si privlačna. Ali i sama ćeš se uveriti. Ja sam ti dosta rekao.

– Nemoj da ti je palo na pamet da me zoveš da sedim sa vama!

– A tebi nemoj da padne na pamet da ne dođeš ako te zovem. Na poslu si i imaš da budeš menadžer i dopadaš se gostima.

– Sad bih mogla da te udavam kad tako pričaš! Nisam animir-dama.

– Ja samo tražim od tebe da popričaš sa gostom. Ne ulazim u to da li će uspeti da te osvoji ili ne. Mada, moje skromno mišljenje je da ćeš pasti na teme posle pet minuta.

Pojačao je muziku. Iako joj nije bilo do toga da je neko zavodi, pogotovo ne Nemanjin prijatelj i gost kluba, ipak je osetila zadovoljstvo zbog toga što se dopadala tako zgodnom muškarcu. Nemanja se samo smešio i s vremena na vreme bacao poglede u njenom pravcu.

Bila je već više od deset dana u Nemanjinom stanu. Dovoljno prostoran, činio se kao da je stvoren da unutra živi više ljudi a ne on sam. Čudila se kako je kod njega sve čisto i uredno, ali kad je shvatila da svaka tri dana dolazi spremačica, bilo joj je jasno kako mu to polazi za rukom. Nemanja je malo spavao, vraćali bi se iz kluba najčešće zajedno, ali bi on ustajao mnogo pre nje. Odlazio bi na kafe s prijateljima, a ona u nabavke, pa bi se popodne nalazili na ručku. Iako je insistirala na tome da ona kuva, Nemanja je više voleo da odu do obližnjeg restorana i tamo spoje večeru i ručak u jedan obilan obrok. Spavala je u sobi koja je bila sasvim odvojena od drugog dela stana, a morala je da prizna da se Nemanja potrudio da joj tu bude jako ugodno. Imala je veliki plakar u kome je mogla da smesti svu svoju garderobu, a i svoje kupatilo koje joj je omogućavalo da ne razmišlja da li smeta njeno dugo tuširanje i da li neko čeka na red. Jedne noći je Nemanja doveo neku devojkicu, čula je zvuke vođenja ljubavi i strašno se stidela što ipak prisluškuje. Pre jutra Nemanja je nekuda odvezao devojkicu. Shvatila je da kod njega retko kad neko prespava. I zbog toga joj je bilo drago što je nju primio.

Ipak, nešto se dešavalo i u njenom životu. Veče kad se doselila kod Nemanje, provela je, na njegovo insistiranje, u društvu Goleta. Taj

muškarac je zaista uložio sav svoj šarm da joj se dopadne. Odbijala ga je nekoliko dana, izvlačila se na razne načine da ne ode sa njim na večeru, a onda je shvatila da bi mogla da mu da šansu. Bio je perspektivan muškarac, obrazovan, završio je ekonomiju, ali je sebe našao u drugim poslovima vezanim za trgovinu. Čak je predavao i menadžment na jednom privatnom fakultetu, što je bilo neverovatno ako bi ga procenjivali samo po njegovoj spoljašnjosti, koja je više vukla na šarmera bez obrazovanja nego na predavača. Tako je ipak otišla na večeru s njim. Nemanja ju je zadirkivao pre tog izlaska, ali već sutradan mu je priznala da je pao prvi poljubac i da misli kako bi sa Goletom mogla da ostvari neku vezu. Bio je oduševljen. Od tog dana stalno je vodio računa o tome da ona ima dovoljno vremena pored svog noćnog posla kako bi bila u društvu njegovog druga.

Istina, Marina nije baš bila zaljubljena. Posle Miše teško da je mogla tek tako da se odvaži da pokloni nekome srce, a Gole se činio kao da je dobra prilika za utehu u vreme kad joj je potrebno da neko vrati njeno samopouzdanje. Nije insistirao na seksu, ponašao se kao strpljivi džentlmen i Marina je bila sigurna da tu ima i Nemanjinog uticaja. Polako je počela da veruje kako se ona misteriozna žena, biološka majka, neće pojaviti i kako će sve ipak biti dobro. Nekoliko puta kad se čula sa roditeljima ili odlazila kod njih u posetu, nadala se da će čuti kako je njen stric uspeo da spreči istinu, ali nije bilo takvih vesti.

Roditeljima je rekla da se razišla sa Mišom. Bolje su podneli nego što je očekivala. Prebacili su joj za izgubljeno vreme i trošenje najboljih devojačkih dana. Ali svađa je izbila kad im je rekla da živi privremeno kod Nemanje. Oni su insistirali na tome da se vrati njima ili da nađe bilo koje drugo rešenje. Iako to nisu izgovorili naglas, shvatila je da i oni sada gledaju Nemanju kao nekog stranca i smatraju da nije prirodno to što ona živi kod njega. No, ona se nije slagala s tim i pored prebacivanja rešila je da ostane. Znala je da će to trajati kratko, dok se ne navikne na samostalan život bez Miše, tako da je bila strpljiva i uživala u novoj sredini.

Tog dana Marina se spremala za pozorište. Gole je izabrao interesantnu predstavu i imala je još pola sata da sredi kosu, koja je svojim

kovrdžama pokazivala znake divljaštva. Bila je u kupatilu kad je čula kako se ulazna vrata otvaraju. Uglavnom bi je Nemanja pozvao, pa bi proćaskali o svakodnevним stvarima ili planovima za klub, ali sad nije bilo ni glasa. Uplašila se da je neko drugi mogao da uđe u stan. Polako, na prstima je krenula hodnikom koji je odvajao njenu sobu od velike dnevne sobe. Tamo ga je zatekla na kožnom kauču. Ležao je tako, ne skinuvši ni cipele, sa rukama preko lica. Marina je osetila da se nešto u njoj grči.

– Nemanja? Da li ti je dobro?

Očito ga je uplašila jer je poskočio. Kad mu se licem razlio osmeh, odahnula je.

– Dobro sam, samo me je malo zbolela glava. Danas se dešavaju neke čudne stvari, pa je to previše za moju polupraznu glavicu.

– Čudne stvari?

– Ma, pusti, mora da sam pomalo skrenuo od noćnog života. Marina, obećao sam ti putovanje, zar ne?

Naravno, Marina to nije zaboravila, ali nije mogla da mu zameri što je on na to zaboravio. Smatrala je da nije ni bio ozbiljan kada je pričao o tome. Zato se sad iznenadila.

– Jesi.

– Šta kažeš da sutra ujutru odemo do Zlatibora? Imam ključeve od kuće onog mog advokata, on je ne koristi van sezone i dao mi ih je da pobegnem tamo kad me uhvate bubice. Sad bi mi baš prijalo.

Pomisao da bi njih dvoje mogli otputovati negde sami preplašila ju je. Počela je da razmišlja poput svojih roditelja, sve što je ranije bilo normalno da radi sa Nemanjom sad je izgledalo kao neprirodno.

– Sutra? A klub? Vikend dolazi. Kako da ostavimo konobare same?

– Marko je tamo. On zna šta je sve neophodno. Uostalom, i ti i ja smo se malo istripovali u vezi s klubom. Nekada baš glumimo smetala, kad ide kao podmazano. Neće mu biti ništa bez nas tri-četiri dana.

Razmišljala je kako da se izvuče. Bojala se da bi kada se osame, mogla da se oda kako krije neku tajnu.

– Ali, ne razumem zašto ne odeš sa nekom devojkom?

– Kojom devojkom? Znaš da trenutno nemam vezu. Čak ni kombi-

naciju.

– A ona što je pre neku noć ovde spavala?

– Ma, daj, ne zezaj me. To nije bilo dovoljno ozbiljno da bih je video više od dva puta, a o putovanju da ne govorim. Ja zovem tebe jer samo pored tebe mogu stvarno da se odmorim i ne osećam nikakav pritisak. A mislim da je i tebi neophodno malo mira. Osim ako...

Skočio je i udario se po čelu.

– Baš sam sebičan! Gole! Na njega sam zaboravio. U redu, shvatam, sad si u vezi i nije fer da te ja odvlačim od njega na samom početku. Izvini, skroz sam smetnuo s uma da ste vas dvoje nešto počeli.

Marini Gole nije bio dobar izgovor. Istina je da nije želela da ode s Nemanjom, ali samo zato što bi otkrivanje istine jednog dana taj put mogao da omalovaži i da je učini lošom u njegovim očima. Ipak, više je želela da bude uz Nemanju nego uz njegovog druga. Rešila je da bude u sadašnjosti i da se ponaša kao da i dalje ima brata, a ne da misli na najgore.

– Gole nema veze sa tim. Prijala bi mi planina, hoću da idem.

– Hoćeš?

– Da. Hoću.

– Onda se pakuj, polazimo ranom zorom. Ja ću obaviti večeras razgovor s Markom i konobarima, tako da ostavimo situaciju pod kontrolom.

– Ja idem u pozorište sa Goletom, pa dolazim u klub. Spakovaću se pola sata pre puta. Znaš da sam brza. Namignuo joj je, da dovedeš do savršenstva. Pozdravi mi Goleta i neka se ne ljuti što te otimam na par dana.

Nasmejali su se jedno drugom, a onda je on nestao iza vrata svog kupatila. Marina se ipak pitala o kakvim je on čudnim stvarima pričao na početku razgovora. Morala je to da sazna, ali sad je pred njom bilo dovoljno vremena.

– Gole se nije ljutio na nju što ide, ali se videlo da mu je krivo što naredne dve nedelje neće biti provesti zajedno.

– Ja treba da putujem taman kad se ti budeš vratila. Imam posla u Budimpešti, pa ću ostati bar dve nedelje. Zato sam hteo da ove dane

provedemo zajedno jer sam siguran da ćeš mi nedostajati.

Sedeli su u kolima nedaleko od kluba. Poljubila ga je. Stvarno joj je bio jako drag.

– Pa dobro, dve nedelje će brzo proći.

– Kako kome. Marina, meni je izgleda teže nego tebi. Ja sam se zaljubio, a ti nisi. Nisi još, mada sam siguran da hoćeš. Nasmešila se i tako izbegla odgovor. Glupo je izjavljivati ljubav ako je ne osećaš.

– Mislio sam da bi možda mogla ti da dođeš do Budimpešte na par dana.

– Ne mogu, znaš da me klub čeka.

– Ako bih rekao Nemanji da želim da dođeš, znam da bi on sve učinio da tako bude.

– Nemoj slučajno da tražiš to od njega!

Ni sama nije bila svesna kako je ovu poslednju rečenicu histerično izgovorila. Zbunila je i sebe i Goleta.

– Izvini, nešto sam nervozna, to je umor u pitanju. Moram da idem u klub, vreme je.

– Ja sam mislio da dođem kasnije. Idem da odnesem jednom prijatelju neke papire od advokata, pa ću onda svratiti.

– Kako hoćeš...

Videlo se da Marina smatra da je njihovo veče završeno. Goletov tužni osmeh ga je odao da mu je jasno kako njena osećanja nisu ista kao i njegova.

– OK, shvatam... Nadam se da ću ti nedostajati dok se ne budemo vidali. A ti meni svakako hoćeš.

Ljubili su se jedno vreme, a onda se Marina otrgla i trčeći pojurila ka klubu.

Unutra je očekivala Nemanju, ali su joj konobari rekli da još nije stigao. Obavila je potrebne pripreme, izdala neka važna naređenja, proverila sa bandom koji je te večeri nastupao da li dolaze na vreme i sela da popije kafu. Osećala se loše, prvenstveno zbog toga što je smatrala da vara i sebe i Goleta jer se i dalje viđa sa njim iako joj je

jasno da ta veza nema perspektivu. Bio je sjajan, pažljiv, kulturni, ali suviše miran, suviše dosadan za ono što je nju privlačilo muškarcima. Pomislila je na Mišu. On ju je osvojio baš svojom neprestanom aktivnošću, iznenađenjima, čak i scenama. Onog trenutka kad se zavukao u kuću i postao parazit, prosto je izbrisao svako lepo osećanje koje je gajila prema njemu.

Nije primetila kad se jedna senka nadvila nad nju. Tek ju je ženski duboki glas prodrmao.

– Jeste li vi Marina?

Podigla je glavu i osmotrila nisku crnokosu ženu, obučenu u kostim od tvida. Njeno lice joj je delovalo poznato. Imala je duge trepavice bez maskare, mirisala je kao da je prolila parfem svuda po sebi, a s njenog vrata blještalo je nekoliko zlatnih lančića s raznolikim privescima.

– Da, ja sam. Izvolite?

– Mogu li da sednem?

Marina je klimnula glavom. Bila je zbunjena jer je naslućivala da se ovde ne radi o rezervaciji stola, niti o nekoj trgovačkoj putnici koja prodaje neobične čaše. Ne, ova doterana žena je došla iz potpuno nepoznatog razloga.

– Mislim da je najbolje da sa vama prvo porazgovaram. Rekli su mi da ste vi sestra od strica vlasniku kluba.

– Da, jesam.

Nešto u očima ove žene plašilo je Marinu. Bilo je tu rešenosti, snage i entuzijazma.

– Ja sam Gordana.

Prihvatila je negovanu ruku s rezervom. Nešto ovde nije bilo kako treba.

– Šta mogu da učinim za vas? Nema puno vremena, svakog časa će doći vlasnik, moj brat, pa ćemo morati da napravimo mali sastanak sa zaposlenima.

Žena se nasmejala kao da je shvatila kako Marina na neki način pokušava da je otkaçi.

– Nema problema. I ja ga čekam.

– Koga? Nemanju?

– Da. Ali kako ste mu vi sestra, mislila sam da ne bi bilo loše i s vama da popričam. Jer se ovo tiče i vas.

– Koje?

Počela je da shvata, ali nije želela da je u pravu. Sličnost je bila velika. Isti oblik očiju i usana, tamna kosa, neki sjaj na licu. I odlučnost.

– Neće vam biti lako kad ovo čujete, svesna sam toga. I sigurno je da ćete me mrzeti, mada vam ni sad nisam simpatična, to se vidi. Pretpostavljam da ne znate da je... Nemanja usvojen. Isto kao i Jelena.

Marina je samo otvorila usta i gledala u ovu ženu. Sad je istina bila tako blizu da se osećao miris katastrofe. Miris obavijen jakim, oporim parfemom. Gordana je očekivala da njena sagovornica odreaguje rečima, ali kad se to nije desilo, nastavila je da priča.

– Ja sam njihova majka, prava majka. Imam sva prava da upoznam Nemanju, a onda kad me on bude prihvatio, doći ću i do Jelene. Volela bih da mi kažete nešto o njemu, možda da me posavetujete kako da na najbolji način otkrijem svom sinu istinu.

Marina je bila uzrujana. Nemanja je svaki čas mogao da naiđe, a ova žena nije smela da bude tu. Panično je razmišljala, a kaos u njenoj glavi je rastao i oduzimao moć rasuđivanja. Jedva je uspela da povрати samokontrolu, usresredila se na ono što će reći, na potrebu da zaštiti Nemanju koliko god je u tom trenutku moguće. Ako on sazna večeras, ništa od putovanja. I ko zna kako će reagovati. Možda će je odbaciti. Možda će i on shvatiti da mu je ona stranac veći nego što je mislio sve ove godine dok mu je bila sestra od strica. Da, rešila je da spreči da se desi najgore ili da barem pokuša da to odloži.

– Gospodo, ja znam to. Saznala sam pre određenog vremena kad ste se vi pojavili poput duha i rešili da upropastite moju familiju. Ali ne bih da ulazimo u to šta ja sam mislim i osećam prema vama i koliko smatram da grešite što posle dvadeset sedam godina pokušavate da vratite sina i oduzmete ga drugima. Nemanja može doći svaki čas i reći ću vam da je najgora stvar koju možete uraditi da mu sad saopštite ko ste. Ne biste prošli dobro, verujte mi. On nije osoba koja prihvata takve stvari olako, mislim da bi vas izbacio odavde i da

nikada više ne bi želeo da vas vidi. To mu ne zameram, ali bi bilo strašno što bi sigurno učinio nešto sebi, napio se, napravio scenu u klubu i ko zna šta još. Ako imate imalo obraza, onda mu nećete to reći tako, kao grom iz vedra neba.

Žena ju je pažljivo slušala, ali nije delovala kao da je uverena u iskrenost Marininih reči.

– Draga moja, kad-tad mu moram reći. A sad sam ovde i ne pada mi na pamet da odem dok ga ne vidim.

Samouverenost u glasu ove žene bacila je Marinu u očaj. Kad je progovorila, delovalo je kao da će svakog trenutka skočiti na protivnicu i udaviti je golim rukama.

– Slušaj me, dobro. On je moj brat i to će ostati, ma koliko ti pokušala da mu to oduzmeš. Znam da mora da sazna istinu. Činjenica je da si sad dovoljno bogata da radiš šta hoćeš sa zakonima, pa i da podmažeš negde kako bi napravila zlo iz svoje sujete. Ja sutra putujem s njim na par dana. Daj mi vremena da mu ja to kažem, jer ga poznajem za razliku od tebe, koja o njemu ne znaš ništa, baš ništa.

Gordana se zamislila. Marina je osećala strah da bi ova tvrda i uporna žena mogla da odbaci njen predlog.

– A kako da znam da mu nećeš reći nešto što će možda meni zatvoriti svaki put prema Nemanji? Kako da budem sigurna u to?

– Ako mu ja ne kažem, reći ćeš mu ti, zar ne?

– U svakom slučaju. Hoću da zna da je moj sin i da shvati zašto sam ga napustila.

– Ja u to ne ulazim i briga me što si ostavila dvoje dece. Meni je samo stalo da mu to nežno, polako, sestrijski saopštim.

Gordana je prekrstila ruke i podozrivo gledala Marinu.

– Ne znam da li da ti verujem.

Marina je znala da mora nešto dati u zalog.

– Evo, da bi ti pokazala da želim samo da ga zaštitim od njega samog, upoznaću vas večeras. Ali nećeš reći ko si zaista, već da si... da si prijateljica moje majke koja živi u Nemačkoj već dugo godina, pa si me slučajno našla ovde. Kad se upoznate, ti odlaziš. Daću ti moj broj, pa me nazovi za nekoliko dana. Do tad ću mu ja reći istinu. Je li

to u redu?

Žena je malo razmišljala, a onda klimnula glavom.

– U redu. Nema šteta da izgubim. Ako mu ne kažeš, ja ću ga naći. Neće mi pobeći.

Nastavile su da sede i čute.

Klub se polako punio, a obe su bacale nervozne poglede na sat. Marina se pitala kako je mislila sve to da izvede, ali nije imala sad mira da razmišlja o tome. Brinulo ju je što se Nemanja ne pojavljuje. Trebalo je da održi sastanak s konobarima, a sad je već bilo kasno za to jer su bili uveliko u poslu. Nadala se da će se javiti i reći da je zaglavio s nekom devojkom, pa da neće stići do kluba. To bi ovu groznu ženu oteralo na određeno vreme.

– Pojavio se baš kad je Gordana popušila poslednju cigaretu i već pokazivala znake umora, a Marina se nadala da će svakog časa otići. Ušao je veseo i raspoložen i odmah ih je pronašao za malim barskim stolom u blizini šanka.

– Ja sam se tako uspravio da je to strašno, ali ću kasnije da odvučem Marka u kancelariju i sve se dogovorim s njim. I da znaš da sam se spakovao.

Tek tad je primetio ženu koja je širom otvorenih očiju pratila svaki njegov pokret i gest. Pružio joj je ruku.

– Dobro veče. Ja sam Nemanja.

– Zdravo... Gordana, drago mi je.

Majka i sin su gledali jedno u drugo, kao hipnotisani. Marina se uzvrtela, situacija je bila suviše eksplozivna da bi ona ćutala.

– Ovo je prijateljica moje majke, dugo se nisu videle.

– Stvarno? Pa otkud vi ovde u našem klubu?

Gordana je jedva uspela da izgovori neku laž vezanu za pronalazačnu prijateljicu ćerke. Videlo se da je strahovito uzbuđena. Ali Nemanja kao da nije primećivao da se događa nešto više od onog što mu dve žene govore.

– Želite li da popijete nešto?

– Ne, ne, hvala, već sam dugo tu. Idem sad, kasno je ovo za mene. A i postaje bučno.

Marina je odahnula. Nemanja je pokušao da ljubazno zadrži gošću još malo, no Gordana je znala da je dobila šta joj je obećano. Prišla je Marini i nagnula se da je poljubi.

– Čućemo se za par dana. Reci mu ti što pre jer ja neću moći dugo da čekam. To je moj sin.

Marina se naježila i odglumila prijateljski poljubac s lažnom prijateljicom svoje majke.

Kad su Nemanja i ona ostali sami, sve u njoj je drhtalo.

– Zašto nisi ispratila ovu finu gospođu?

– Ma, ona može i sama.

Tad je shvatila da govori o njegovoj majci, da mu takav njen stav eventualno može smetati kad bude saznao istinu. Ispravila se:

– Ona je strašno samostalna. Ne bi mi dopustila da je pratim.

– Vidi se da je prava dama. A i rekao bih da je puna kao brod. Ovaj kostim na njoj nije ispod nekoliko stotina evra. Markirana od glave do pete. Lepe prijateljice ima tvoja mama.

Namignuo je, a tad je opazio Marka i povukao ga za rukav. Ubrzo su se uputili ka kancelariji. Marina je ustala sa barske stolice i otišla iza šanka. Bila je svesna kakav je zadatak sebi zadala, ali nije imala bolje rešenje. Znala je da će biti teško, ali... Glava joj je pucala, nervirala ju je bučna muzika, nije mogla ni na šta da se skoncentriše. Pred njom je sad bio pakleni put.

Dogovorili su se da krenu oko osam ujutru, ali je navila sat na pola sedam kako bi se spakovala i pozvala majku. Morala je da joj kaže šta se desilo. Majka je bila budna, spremala se za pijacu. Marina joj je potanko ispričala susret s Nemanjinom majkom.

– Idete na put?

– Da, mama. Šta da radim? Kako da mu kažem? I da li uopšte treba da mu kažem? Nazovi strica, pitaj ga ima li šanse da spreči tu ženu u roku od tri, četiri dana.

– Zašto ideš s njim na put? Idete sami? Nisu joj bila jasna majčina pitanja.

– Ne shvataš, nije poenta u putu, već u toj ženi i u tome šta ja da radim! Slušaj me, mama.

– Prvo ti meni reci kako to da vas dvoje idete na put?
– Dogovorili smo se odavno. Ne vidim šta je tu problem.
– Kako ne vidiš? Marina, vi niste u krvnom srodstvu. Šta će biti kad on to sazna? Možda će se nešto desiti među vama, a to je poput incesta, dete!

– Pobogu, šta pričaš?! On je moj brat i to ostaje.
– Premalo se poznajete, niste vi toliko bili ranije vezani. Ja mislim da ne bi trebalo da idete na put.

– Mama, o tome nećemo da pričamo. Sad je prioritet da smislimo šta da radimo s Nemanjom, a ne da se bavimo glupim razmišljanjima da li mi je on brat sada kad znam istinu ili nije. Uostalom, vi ste sve ove godine znali da mi on nije u krvnom srodstvu, pa ste ga prihvatili kao rođaka, a niste ni meni govorili da se ne viđam sa njim. Šta se sad promenilo?

– Sad ćete oboje znati istinu, a tu se mnogo šta menja. Marina je shvatala da će ipak sama morati da razmišlja i da donosi odluke. Ovaj put je kod njene majke prevagnuo osećaj reputacije i dobrog glasa nad čovečnim pogledom na sudbinu mladića, koji im je toliko dugo bio blizak rođak. Zato je užurbano završila razgovor. Zнала je da ne može da obeća sebi da će mu saopštiti istinu, ali isto tako je znala da će pokušati da pronađe najbolji način za to.

Kad je Nemanja ustao i pokucao na vrata, bila je spremna da krene. Dok su napuštali grad, kao da joj se činilo da ostavlja težak teret iza sebe, ali je to bio teret po koji je kad-tad morala da se vrati.

Kada su stigli na planinu, kiša je lila kao iz kabla. Kućica Nemanjinog prijatelja imala je jednu dnevnu sobu, kupatilo i spavaću sobu na spratu.

– Nisam ti rekao, ali ovde postoji samo jedan krevet. Moraćemo da spavamo zajedno.

Marina je prebledela. Gledala ga je zaprepašćeno.

– Šta ti je? Dobro si?

– Da... jesam.

– Nije valjda da ti smeta to što ćemo spavati zajedno? Ja sam miran, ne prevrćem se.

Htela je da vrisne, da mu kaže kako to nije u redu, kako ona zna da to ne bi trebalo da prihvata normalno, ali reči su bile pod kontrolom njenog razuma. Sve joj je otežavalo put ka otkrivanju tajne.

Otpakovali su stvari i otišli u obližnji hotel na ručak. Nemanja je primetio da mu je saputnica prilično ćutljiva.

– Znaš, mislim da si se pokajala što si pošla.

– Nisam, zašto to misliš?

– Deluješ izgubljeno, razočarano. Verovatno ti nedostaje Gole.

– Ne, nije u tome stvar.

– U čemu je? Daj, Marina, pa možeš meni kao bratu da kažeš sve.

Ima li nekih problema? Šta kriješ od mene?

Ježila se. Nije ni slutio koliko je blizu istini. Sama pomisao na to da će te noći leći jedno kraj drugog paralisala ju je. Nešto se čudno dešavalo. Morala je da se miri s tim da ga više ne gleda kao brata, kao svoju krv. I to ju je užasavalo.

– Marina? Opet si se zamislila. Reci mi, molim te, šta te to toliko muči. Pomisliću da sam loše ili dosadno društvo.

– Nisi, nije stvar u tebi. Ja sam nešto umorna.

– Onda ćemo posle ručka na partiju spavanja, pa da večeras možemo na miru da šetamo, klopamo i da vidimo ima li ovde neki bilijar da te razbijem. Sećaš se kad smo poslednji put bili na bilijaru, kako si me razbila? Vreme je za revanš, za moju osvetu.

Sećala se. Nakon sahrane su počeli da se čuju i viđaju. On je govorio da ima nameru da otvori klub i ponudio joj je posao. Otišli su na bilijar i tu je primetila kako ga devojke gledaju. Tad je još bio nepoznat u elitnim krugovima, nije imao klub, nije vozio kabrio, ali se videlo da će sve to jednom posedovati. Mislila je koliko je lep i šarmantan, i kako je šteta što joj je u srodstvu. Ova misao ju je presekla. Odjednom se njeno srce probudilo. "Bože, ja sam zaljubljena u njega!". Svest da se njeno divljenje prema bratu nakon otkrivanja istine pretvorilo u drugo osećanje ljubavi, dovela je do toga da joj se počelo mutiti pred očima. Videla je njegovo zabrinuto lice, a onda su slike postale crno-bele i pala je u nesvest.

Nosio ju je u naručju. Ušli su u kuću, popeli se na sprat i tu ju je spustio na udoban bračni krevet.

– Jesi li bolje? Marina, plašiš me, možda bi trebalo da se vratimo. Da nisi trudna?

Nije uspjela da zaustavi smeh. To ga je malo opustilo.

– Dobro je, smeješ se, valjda to znači da nije ništa strašno. Uspravila se u krevetu. Osetila je olakšanje u psihičkom smislu. Bar je sad znala razlog svojih nedoumica i stalnu borbu u sebi. Bila je zaljubljena. Naravno, to je bilo besmisleno, ali sad je imala jasnu situaciju i znala je protiv čega bi trebalo da se bori.

– Šta si se uplašio? Nije mi ništa, samo sam malo umorna.

– Onda ćeš sad da odspavaš. Ako ti i večeras bude loše, idemo nazad.

– Neće, neće.

– Kako li si tako sigurna?

– Znam sebe.

Poljubio ju je u čelo i pokrio ćebetom, koje je izvukao iz ormara.

– Spavaj, a ja idem dole da gledam TV. Rasanio sam se od straha.

– U redu.

Spustio se niz stepenište. Čula je kad se upalio televizor. Nije zatvorila oči. Gledala je kroz prozor u krošnje drveća. Kiša je prestajala, pojavila se duga od koje je videla samo komadić.

Bio je to lep prizor. Sad je znala da će mu reći. Nešto se i u njoj razdanilo, kao da je našla snage da bude ozbiljna i da preuzme situaciju u svoje ruke. Morala je da misli na Nemanju, a ne na sebe. Ako je bude i odbacio nakon saznanja istine, bar će ona biti čista sama sa sobom. Uostalom, nije ga ni zasluživala jer se zaljubila u njega, a to nije bilo sasvim prirodno. Sad je sama sebi bila ljuti protivnik.

Nakon dva sata ustala je i sišla dole. On se trgao.

– Dobro si?

– Jesam.

– Naspavala si se.

Klimnula je glavom, svesna da ta laž neće škoditi.

– Spremna si za šetnju? Napolju je fantastično vreme.

– Jesam, čekaj samo da se presvučem. Sigurno je mokra trava, pa ću bolje proći u dubokim patikama.

– Slažem se.

Veče su proveli u jednom bilijar-klubu gde je borba bila izjednačena. Nemanja je bio jako raspoložen. Lepa konobarica je stalno trčkala oko njega, a on je namigivao Marini kao da joj želi dati do znanja da bi mogao i tu da se zabavi. Marina je osećala ljubomoru, no namerno mu je davala znak da što se nje tiče može da ostane nasamo s konobaricom.

– Ako je potrebno, ja ću se povući. Nemanja se smešio.

– Nije loša, ali ja sam ipak tu sa sestrom. I nijedna mi žena sad nije preča od tebe.

To je zvučalo lepo i ružno u isto vreme.

Marina je planirala da mu saopšti istinu te noći. Međutim, otišli su na večeru, popili dve flaše domaćeg vina i kad su se vratili u kuću, samo su želeli da spavaju. Ona je obukla svoju pidžamu, svesna da je ne štiti samo od hladnoće već i od stida, a on je legao u boksericama i majici. Mogla je da oseti njegovo toplo telo, drhtala je od želje, ali se okrenula na stranu i trudila se da misli o nečem drugom. Poželeo joj je laku noć i ubrzo se čulo kako duboko diše. Tad je i njoj bilo lakše da zaspi.

– Naredna dva dana prosto je osećala da nema snage da mu kaže istinu, bar ne još uvek. Tako su se lepo provodili, po ceo dan su šetali, istraživali delove planine koje ljudska noga nije tako često gazila, videli su neke divlje životinje, smejali su se do besvesti i svake noći razgovarali do dugo u noć.

Poslednjeg dana boravka probudila se i osetila njegovu ruku preko svog struka. Nije mogla da se pomeri. Znala je da ima samo 24 sata za istinu, ali ta ruka je bila toliko topla, prijatna, posebna da joj je remetila misli. Na svu sreću, probudio se tek nakon što se promeškoltio i tako sklonio ruku sa nje. Ceo dan je glumila raspoloženje, znajući da

nema više odlaganja. Rešila je da ostavi istinu za noć, bilo joj je lakše da izgovara reči u mraku.

– Baš mi je žao što sutra idemo. Moraćemo ponovo na ovakav put.

Marina je mislila na to kako je verovatnije da nikada više neće ići nikuda zajedno, ali je iskreno rekla da bi volela da to ponove.

– Nikad se nisam ovako dobro odmorio. Sa svakom ženom sa kojom sam bio, prosto sam osećao gušenje. Svaka je želela nešto aktivnije, neku diskoteku, prodavnicu, društvo. Ti si idealna žena, svega mi. Blago onom mom Goletu. Reći ću mu da te čuva kao najlepšu jahtu.

Njen osmeh je bio izveštačen, ali to Nemanja nije primetio.

Večerali su i vratili se u kuću jer je napolju počela prava oluja. Bacili su se na krevet i posmatrali kroz prozor kako se ljuljaju grane. Tačnije, Nemanja je posmatrao oluju, a ona krišom njegovo lice. Imala je želju da ga poljubi. Bili su tako blizu, dodirivali su se kukovima, vetar je činio romantičnu atmosferu, kiša je počela da dobuje po staklu. Okrenuo se da joj nešto kaže, a nju je povuklo srce. Spustila je poljubac na njegove usne. Trajalo je sekund, ali kao da se i on u toj sekundi borio sa nečim protiv svoje želje. Tek kad se odmaknuo sa zaprepašćenjem na licu, shvatila je šta je učinila. On nije znao, tako da je samo mogao da pomisli da je poremećena, da učestvuje u incestu.

– Izvini... ne znam šta se desilo. Nisam normalna. Poklopila je lice rukama. Onda je osetila kako je Nemanja miluje po kosi. Bratski, naravno.

– Dobro, dobro, nemoj sad da praviš problem. Desilo se, nešto si se zamislila. Siguran sam da mene nisi ni videla. Možda si poželela da je tu Gole, pa si totalno odlutala. Dešava se. Ne brini, ne zameram ti. Marina, trebalo bi da budeš otvorenija prema meni. Onda bi se ovom nasmejala, a ne izgledala kao da si nekog ubila.

Teško su joj padale njegove reči. Zнала je da sad mora da kaže, ali početak je bio prokleta strašan.

– Nemanja, ja...

Čekao je da nastavi. Videlo se u njegovim očima da želi da je sas-

luša.

– Moram ti nešto reći.

– I ja mislim. Nadam se da ćeš mi otkriti tajnu zašto si ovih dana toliko odsutna. Znam da si bila sigurna da ja to ne vidim, ali nije tako. Primetio sam da nešto ne štima. Reci mi, šta te muči.

I dalje ju je mazio po glavi. Mislila je koliko je ludo što ga voli. Ljubav prema bratu se transformisala olako u ljubav prema muškarcu. I znala je da je to pogrešno, ali nije mogla da ugasi osećanja.

– Imam neke teške stvari da ti kažem. Nasmešio se.

– Onda će ti sigurno biti bar upola lakše jer ćeš meni dati pola tereta.

– Bojim se da ću ti dati više od pola tereta. Ovaj teret se ne može podeliti, već samo umnožiti. Tu je problem.

– Ne shvatam...

– Nemanja... Ti i ja nismo brat i sestra. Otvorio je širom oči.

– Šta?

– Da, nismo. Možda sam zato sebi dopustila ovo što se malopre desilo, ali to je jedan deo priče koji je moj i koji sad nije važan. U stvari, tebi nikad i neće biti važan. Poenta je u tome da ... mi nemamo istu krv. I ja imam taj prokleti zadatak da ti to kažem jer bi mogao da saznaš na mnogo gori način.

Njegova ruka je skliznula s njene kose. Videlo se da je šokiran.

– Marina, hoćeš mi reći da... da si usvojena? Nemoguće! Sad je sledilo ono najgore.

– Ne, Nemanja. Nisam usvojena.

– Kako onda? Naši očevi nisu braće?

– Nije ni to...

– Šta je onda? Govori mi, dođavola! Nemoj da me ovako mučiš! Progutala je knedlu, zagledala mu se u oči i jasnim glasom, punim emocija izgovorila:

– Ti si usvojen. Ti i Jelena. Ona žena što je bila u klubu je tvoja majka.

Vozio je kao ludak. Kiša je sve jače padala, oko njih je sevalo.

Put se jedva nazirao. Svaka krivina je bila opasnija i klizavija od

prethodne.

– Molim te, nemoj tako brzo.

Nemanja je nije slušao. Posle onog priznanja odmah je spakovao stvari. Ona je činila što i on. Videla je bes i očajanje na lepom licu. Ubacio je stvari na zadnje sedište i seo u kola. Morala je da sedne i ona. A sad se ponašao kao samoubica.

– Ništa nećeš postići tako. Samo ćeš nas oboje ubiti.

I dalje nije reagovao. Čak se činilo da pojačava gas. U jednoj krivini su se tako zaneli da ih je samo centimetar delio od sletanja među drveće. Vrisnula je.

– Ja hoću da živim!

Možda je to bilo ono što ga je zaustavilo. Ukočio je. Bio je zagledan nekud u daljinu. Čekala je da nešto progovori, ali je deset minuta samo ćutao. A onda je polako nastavio napred, sve do prvog proširenja na putu. Okrenuo se i vratio nazad. Došli su do kuće. Pružio joj je ključeve i otišao nekud. Sedela je narednih sat vremena sklupčana na kauču. Očekivala je njegov povratak. Napolju su pucali gromovi. Plakala je od straha za njega. Ali je razumela.

Kad se vratio, bio je mokar do gole kože. Naslonio se na peć koja nije radila i posmatrao je.

– Sad mi reci sve. Od reči do reči. Bez bilo kakvih laži i skrivalica.

I sve mu je rekla – od razgovora s roditeljima, do susreta i pogodbe s Gordanom. Čak mu je rekla i za to što je majka bila protiv njihovog stanovanja i putovanja. Jedino je preskočila da mu kaže šta oseća prema njemu. Tome nije bilo mesta.

Ostao je zamišljan nakon njenog završetka priče. A onda ju je iznenadio.

– Jelena je bila u pravu.

Iznenadeno ga je pogledala.

– Jelena?

– Da. Kad sam poslednji put bio kod nje pričala mi je da je imala problema oko venčanja. Roditelji su odugovlačili zbog nekih papira. Posumnjala je da nešto nije u redu. Čak mi je i rekla da misli kako

smo usvojeni. Nisam uopšte mislio da to ima veze s istinom. Trebalo je da znam... Ja ne ličim na oca i na majku. Nimalo.

– Ali to ne znači da ti oni nisu roditelji! Oni su pravi. Oni te vole.

– Znam... sve znam. Samo ne mogu još da se naviknem. Idi spavaj. Ja ću spavati ovde, na kauču.

Pogledala ga je s očajanjem u očima. Delovalo je kao da je odbacuje, da mu više nije potrebna.

– Marina, stvarno je sad potpuno besmisleno da spavamo u jednom krevetu. Naročito posle onog tvog poljupca. Pocrvenela je i ustala.

– U pravu si.

– Ujutru ću te probuditi ranije. Jedva čekam da dođem kući. Tamo ću već smisliti šta da radim.

Htela je da ga pita šta će biti s njom, da li će joj dozvoliti da još neki dan bude u njegovom stanu, ali je ipak to prećutala. Nije još ni sam mogao da se navikne na istinu, pa ne može da očekuje od njega da razmišlja o njenom statusu i budućnosti.

– U redu. Laku noć, Nemanja.

– Laku noć.

Kad je legla u krevet, osetila je njegov miris na jastučnici. Boleo je osećaj da ga je izgubila u svakom smislu.

– Kad su se vratili kući, znala je da mora da ode. Javila je svojim roditeljima da će jedno vreme biti kod prijateljice iz osnovne škole Marije, sa kojom se nije često viđala, ali je mogla da joj se obrati za pomoć. Majka je to podržala, naročito kad je saznala da je Nemanji rekla istinu.

Izabrala je da ode ujutru, dva dana nakon povratka sa puta. Ona i Nemanja se nisu ni viđali, očito je on izbegavao koliko je mogao, a ni u klubu se nije pojavljivao. Spakovala je stvari i rešila da prvo ode, a onda da ga nazove od Marije i kaže mu da više nije u njegovom stanu i da sad može da prestane sa bežanjem iz sopstvene kuće. Čak je želela i da s njim popriča oko rada u klubu jer je bila sigurna da se Nemanja na neki način zgražava nad onim poljupcem i zato se trudi da je ne viđa.

Teško joj je sve padalo, ali znala je da tako mora biti. Ona je kriva

zato što se zaljubila u njega.

Taman je otvorila vrata stana, kad je naletela na Nemanju. Pogledao je kofere koje je držala u rukama.

– Gde si krenula?

– Selim se. Idem kod Marije.

– Kako to? Meni nisi ništa rekla?

– Mislila sam da te nazovem posle.

– Ne možeš tako tek otići, pobeći. Pa nisam gubav ako sam usvojen.

Zabolelo je to što joj se tako obraćao.

– Nemanja, znaš i sam da ne mislim da si gubav. Samo smatram da ti mene izbegavaš i da više ne bi trebalo da ti smetam u tvom stanu. Uostalom, čak i da se sve ovo nije desilo, dovoljno sam bila i vreme je da odem.

– Uđi unutra!

Prošao je pored nje, ali po tonu glasa znala je da nema pogovora. Spustila je kofere, zatvorila vrata i pratila ga do dnevne sobe.

– Sedi.

Sela je. On je ostao da stoji.

– Marina, ja tebi nisam brat po krvi, to je jasno. I možda je stvarno neprirodno da se ponašamo kao da jesam i dalje. Ali ne mislim da bi trebalo da se otuđimo. Između nas se stvorila veza. Možda je zasnovana na lažnom rodbinskom odnosu, ali je ipak jaka veza. Prijamo jedno drugom. Bar se ja tako osećam.

– A zašto me onda izbegavaš ovih dana?

– Odakle ti to da te izbegavam?

– Nema te kući, nema te u klubu.

– Zar misliš da ja ovo lako preživljavam? Ne dolazi mi se u klub, iskreno smatram da bih samo vikao na konobare i izbacivao pijane goste. Nervozan sam, nisam za društvo. A preko dana... Viđam se sa svojom majkom... sa Gordanom.

– Molim? Kako te je našla?

– Našao sam ja nju. Nije bilo teško. Kad imaš veze i vezice, dođeš do ljudi.

Zato je ta žena nije zvala, sad joj je bilo jasno.

– I? Šta se dešava?

– Ništa. Pokušavam da nađem neko opravdanje za nju i njene postupke, ali mi ne ide. Sad sam već siguran da moram da je sprečim da dođe do Jelene. Ona nije majka. Nije rođena za to. Sve što je vuče da nas opet vrati sebi je njen muž. Nisu imali dece, a on je jako bogat. Želi da ima naslednike. Kasno im je za usvajanje, pa je njeno priznanje da ima decu bila sjajna podloga da spoje lepo i korisno. Taj njen muž je izgleda mnogo voli čim je spreman da nas prihvati kao da smo njegov, a njoj da oprostí greh kao što je ostavljanje dece pred nepoznatim vratima. Ali jedno mi je jasno, ja ne želim da budem ničiji sin osim sin svojih roditelja. Priznajem je za majku, to je sve. Ali neću njeno bogatstvo. Nije mi potrebno.

Marina mu se divila. Prosto je bilo neverovatno kako je na krupnoj životnoj stvari pokazao takvu snagu. Mnogima bi dobro nasledstvo pomračilo misli, ali Nemanja je bio drugačiji. Sad ga je još više volela.

– Vidiš, nisam te izbegavao, samo sam rešavao svoje stvari i organizovao svoje misli.

Znala je da govori istinu, ali ipak je isto tako znala da ne može da ostane. Nije bio u pitanju on, već ona.

– Nemanja, ja moram da odem. Ipak moram.

– Zašto? Smatraš me strancem?

– Ne, i neću nikada, ali imam i ja svoje haotične misli. I moram da odem. Uostalom, opet ćemo biti zajedno u klubu. I van njega. Ništa se ne menja. Sad samo smatram da je prilika da se osamostalim.

– Nisi našla stan, već ideš kod drugarice.

– To će biti podstrek da ga brže nađem.

Nemanja se zagledao u vrh cipele. A onda je slegnuo ramenima.

– Kako želiš. Glupo je da utičem na tvoje odluke. Ti si velika devojka. Pomoći ću ti oko kofera. Hoćeš da te ja odvezem?

– Ne, nije potrebno. Idem svojim kolima.

– Onda ću da ti snesem kofere. Tako je i bilo.

Polako se slegala prašina koju je istina o Nemanjinoj i Jeleninoj prošlosti načinila. Gordana je morala da se bori s Nemanjinim uticajem u ovom gradu, koji nimalo nije bio naivniji od njenog novca i podmićivanja. Na kraju je bilo izvesno da neće smeti da nađe Jelenu,

bar ne zakonskim putem. Klub je i dalje dobro radio. Zima je bila duga i ljudi su masovno tražili zabavu po takvim mestima. Lepo se zarađivalo. Marina je uspela da nađe simpatičan stančić u blizini kluba, tako da je išla peške na posao. S Nemanjom je održavala prilično distanciran odnos. Iako se on ponekad trudio da provede vreme s njom van posla, ona se povlačila jer je smatrala da to radi iz pukog osećaja da su nekad bili bliski. Od roditelja je saznala da je stric dolazio do Nemanje i da su se odnosi sredili, ali ipak je znala da više nikada niko neće gledati Nemanju na isti način. Bar ne u porodici. I on se udaljio od svih članova rodbine. Prestao je da pozdravlja njene roditelje i nije se pojavljivao na tradicionalnim slavama i okupljanjima. Marina ga je shvatala i poštovala njegov izbor.

Gordana je ipak sa sinom održavala vezu telefonskim putem. Nemanja je priznao Marini da oseća sažaljenje prema toj ženi, pa zbog toga i zbog krvi koja nije voda daje joj iluziju da će se jednog dana predomisлити i sasvim je prihvatiti. Jelena ništa nije znala, a nekako se naslućivalo da neće ni znati. U stvari, Jelenina sumnja nikad neće biti potvrđena.

Marina je ušla u pravu vezu sa Goletom. On je često bio u gradu i već su razgovarali o zajedničkom životu, ali ga je Marina odlagala i pravdala se neuspehom koji je imala s Mišom. U stvari, znala je da Gole nikad neće biti kao Miša, ali nije mogla da prizna da odugovlači s tako važnom odlukom jer je još uvek zaljubljena u Nemanju. Gole je bio njen jako dobar paravan iza koga se krila od svojih grešnih emocija.

Ni Nemanja se više nije mešao u njenu vezu. Sa Goletom se retko viđao, sreli bi se kad bi on dolazio po Marinu u klub i razmenjivali su uobičajene fraze. Videlo se da više njihov odnos nije kao pre. Marina je to pripisivala tome što se Nemanja više nije osećao dužnim da je štiti i brine o njoj, a Gole je par puta izjavio da se Nemanja ponaša jako čudno, kao da je ljubomorani. Nije znao istinu, pa je Marinu ta njegova konstatacija bolela.

Kasnila je u klub čitav sat. Uspavala se, a onda je shvatila da je pukla cev u kupatilu i morala hitno da pozove majstora kako bi to

odmah popravio. Pojavila se kad je već zabava počela. Bio je pravi haos oko rezervacija. Kako su svi zvali Marinu na mobilni, ona je jedina imala spisak gde ko treba da bude smešten. Sad su neki ljudi čekali i bili jako ljuti, pretili da više nikada neće doći. Nemanja ju je dočekaao besan kao ris. Šapnuo je:

– Sredi ovo sranje i dođi u kancelariju.

Jedva je razmrsila haos i uspela da izbacii iz separea goste koji su lagali da su rezervisali. Sve je došlo na svoje mesto, ali se u vazduhu osećala napetost. Oni koji su morali da ustanu bili su kivni na one koji su zauzeli mesta nakon njih. A pilo se i Marina je rekla obezbeđenju da vode računa da te dve grupe ne dolaze u kontakt.

Ušla je u kancelariju i zatekla Nemanju kako sedi u stolici i prelistava neki časopis.

Nije je ni pogledao. Sela je preko puta njega. Osećala se užasno. Prvi put je ozbiljno kasnila na posao i imala je opravdanje, ali je predosećala da Nemanja ne želi da je sasluša.

– Napravila si haos ovde.

– Izvini, znaš da ne kasnim. Pukla mi je cev u kupatilu i dok...

– Ne zanima me! Mogla si da pozoveš. Znaš da je ovde svaki incident pretnja da se klub zatvori. Imaju me na zubu ostali vlasnici klubova. Samo čekaju da mi se desi neki problem. Trebalo je da pozoveš i da kažeš Marku šta se dešava.

– Nisam mogla da pozovem, izgubila sam pojam o vremenu. Pobogu, kuća mi je bila pod vodom!

Očajnim glasom je pokušavala da dođe do onog dela Nemanjine svesti koji se odlučio da ne podleigne majčinom bogatstvu, onaj dobar i plemenit deo.

Ali nije joj išlo od ruke. Bio je tvrd kao orah.

– Rekao sam ti da me ne zanima! Neću da mi zatvoriš klub, on je milion puta vredniji od tvoje proklete cevi i tvog iznajmljenog stana! Imaš li ti prioritete?

Plakalo joj se. Znala je da se ispod takvog njegovog ponašanja krije nešto gore od prebacivanja za neodgovornost na poslu. On je više nije podnosio, on je hteo da je se reši. Ovo mu je dalo šansu. Znala je šta mora da učini. Smirila se i progovorila tihim glasom.

– Dobro, Nemanja. Znam kad sam nepoželjna. Odlazim ovog trenutka. Unutra je sve pod kontrolom, moći će i bez mene. Ustala je i krenula da izađe. Njegova ruka ju je povukla.

– Šta to znači sad?

– Odlazim.

– Daješ otkaz?

– Ili ga primam, svejedno je. Pitanje je bilo samo ko će prvi to da kaže, zar ne?

Otrgnula se, uzela svoju jaknu i izletela iz kluba. Za njom su ostali zbunjeni momci iz obezbeđenja.

Ušla je u restoran i u ćošku opazila Goleta. Nasmehio se i mahnuo joj. Svaki put kad bi se sreli, izgledao je kao da je prvi put vidi, jednako oduševljen i zaljubljen.

Poljubila ga je i sela.

– Jesi li dugo tu?

– Malopre sam stigao. Znam da ti ne kasniš.

Kiselo se nasmešila, a i Gole je shvatio na šta je pomislila.

– Kasnim samo kad ne treba.

– Slušaj, Marina, moram nešto da ti ispričam, ali nemoj da se naljutiš na mene.

– Šta?

– Obećaj mi da se nećeš ljutiti.

Gole je umeo da se mazi kad nešto pokušava da postigne. Sad se mazio i to joj je bilo simpatično.

– Dobro, neću. Šta si sad uradio?

– Video sam se juče s Nemanjom.

Marina se trgla. Prošlo je nedelju dana od kad je izletela iz kluba. Nemanja se nije potrudio da je nazove i izvini se. A sad je Gole bio s njim.

– Otkud to?

– Znam da se ne slažeš sa mnom, ali video sam koliko si uložila energije i ljubavi u taj klub i koliko te boli što se on tako poneo prema tebi. Morao sam da ga nazovem da popričam s njim. Sad se već ljutila.

– Odakle ti pravo? Kako možeš davati sebi slobodu da se mešaš u moj život?

– Ti si mi devojka. Mislim da je to nešto što je normalno. Crvenela je od besa. Ali radoznalost ju je ipak terala da prvo čuje detalje, a onda da Goletu pokaže gde su granice njegovog uplitanja u njen život.

– Šta je rekao?

– Ne bih mogao da ti ponovim sve. Mislio sam da će sa mnom pričati normalno. Ali on... Marina, ja mislim da s njim nešto nije u redu.

– Kako to misliš?

– Ne znam. Svašta mi je ispričao. Rekao je da ja nisam za tebe, da si ti sa mnom samo zahvaljujući njemu, da sam ja kriv što si ti otišla iz kluba, svakakve gluposti. Prosto se ponašao kao ljubomorna svinja. Nas dvojica više nikad nećemo biti prijatelji. Ali meni nije jasno zašto se tako ponaša. Ja sam hteo da vas pomirim, ništa drugo.

Iako je i sama bila zbunjena onim što je čula, nije nalazila rešenje Nemanjinog ponašanja. Bila je sigurna da će reći svašta o njoj, ali zašto mu je Gole bio kriv, stvarno nije razumela.

– Ne znam. Stvarno ga više ne poznajem. Promenio se.

– Možda su mu pare udarile u glavu.

– Nije to. Nisu pare. Više neka loša situacija, ali to je porodična tajna i ne mogu ti je otkriti.

– Kako želiš. Šta bi da jedemo?

– Pre nego što naručimo moram nešto da raspravim sa tobom. Ti i ja jesmo zajedno, ali nemaš prava da mi se mešaš u život. Ne još. Nisam ti dopustila da popravljáš moje lične stvari. Ako sam ti se izjadala za otkaz ne znači da sam očekivala da tu nešto menjaš. Ubuduće moraš da znaš da ne želim da preduzimaš nešto iza mojih leđa.

Gole je bio zbunjen. Gledao ju je kao da ne veruje u to što čuje. Snuždio se i nije mnogo progovarao do kraja večere. Tek kad ju je otrpazio do kola, postavio joj je pitanje:

– Marina, da li osećaš nešto prema meni?

Krenula je da mu kaže da oseća i da je to besmisleno pitanje. A onda je shvatila da ne može da ga laže, da nema prava da ga povređuje. Nije ga volela, nije bila ni zaljubljena. Samo joj je prijalo da je

neko voli. A to je bila sebičnost.

- Ne osećam ono što bi ti želeo. Spustio je glavu.
- Onda je bolje da se više ne mučimo ni ti ni ja.
- Da, najbolje je tako.

Bilo joj je žao. Znala je šta gubi, ali u tom trenutku je radila ispravnu stvar.

- Mogu li još nešto da te pitam, ali da me ne shvatiš pogrešno?
- Pitaj me.

– Ti i Nemanja... da li tu postoji nešto što nije baš prirodno? Šokirala se. Nije se stidela, ali se pitala kako mu je tako nešto moglo pasti na pamet.

- Odakle ti to?
- Izvini... glupo pitanje.

Otvorio je vrata njenih kola. Sela je i on je zatvorio vrata. Pre nego što je krenula, otvorila je prozor.

- Hej, Gole? Okrenuo se.

– Ne, ne postoji ništa što nije prirodno. Samo je komplikovano. To je istina.

Znala je da on neće razumeti, ali razumela je ona. I to je bilo dovoljno.

Nije očekivala da će je Nemanja pozvati, ali se i to desilo. Prošlo je dve nedelje od njenog odlaska iz kluba i kad joj je zazvonio mobilni onom dobro poznatom melodijom, šokirala se. Jedva je uspela da se javi.

- Halo?
- Marina, ja sam. Nemanja.
- Znam. Još imam memorisan tvoj broj iako sam mislila da mi više neće biti potreban.

- Imaš li vremena za kafu?

Lomila se. Sve je govorilo da ne bi trebalo da ga pušta da joj i za trenutak uđe ponovo u život.

- Zašto? Čemu kafa?
- Mislim da imamo o čemu da popričamo.
- Ja ne znam šta bi bio dobar razlog da se vidimo nakon svega što

se desilo.

– Izvini za ono sa Goletom. Sigurno ti je rekao da sam se poneo kao budala.

– Rekao mi je.

– Izvini. Ne znam šta me je uhvatilo. A i izvini se i njemu.

– Moraćeš sam. Ja više nisam u kontaktu s njim.

– Niste zajedno? Zbog mene?

U neku ruku je bio u pravu, ali ne na način koji bi on shvatio.

– Ne, nije zbog tebe. Ne bi dozvolila da mi tvoja promena ponašanja uništi nešto lepo. U pitanju smo on i ja.

Nemanja je shvatio da ne bi trebalo više ništa da pita u vezi s njenom i Goletovom vezom.

– Hoćeš li da odemo na kafu?

– Kad?

– Kad hoćeš? Za sat vremena?

– U redu. Gde?

– Da dođem po tebe?

– Nemoj. Naći ćemo se u onom kafiću u ulici ispod kluba. Za sat vremena.

– Dobro. Vidimo se.

Prekinula je vezu. Srce joj je lupalo. Nije imala pojma zašto je pristala da ga vidi, ali je sve opravdavala nekim prošlim danima. Nije mogla ništa da izgubi, mada nije mogla ništa ni da dobije. Spremila se kao da joj je jako važno kako izgleda. Obukla je crnu haljinu do kolena i preko crveni uzak sako.

Onda se pogledala u ogledalo i shvatila da ne želi tako da ide. Ne želi da Nemanja misli da se sredila zbog njega. Presvukla se u farmerke i belu duksericu. Izašla je iz kuće. A onda se predomislila i vratila. Ponovo je bila u haljini.

– Baš me briga šta on misli. Neka vidi da sam sretna i bez njega!

Zbog tog svog presvlačenja kasnila je desetak minuta. On je sedeo u ćošku sa šoljom čaja i prelistavao novine. Taj prvi pogled na njega

poljuljao joj je samopouzdanje. Tako joj je nedostajao da su joj se grudi stezale. Onda je i on zapazio nju. Nasmešio se.

– Prelepo izgledaš.

– Hvala.

Sela je i naručila kafu.

– Drago mi je da te vidim, Marina. Toliko toga sam ti hteo reći, ali nisam zapisao, a sad mi reći nedostaju. Poneo sam se kao dripac. Kao najveća budala.

– Jesi.

– Želim da se vratiš u klub.

– Ne mogu.

Sama se čudila koliko uspeva da se kontroliše, koliko je hladna i pokazuje da je jaka. Ali Nemanja nije glumio ništa, videlo se da je rešio da bude iskren i da je moli ako je to potrebno.

– Molim te. Potrebna si mi.

– Sigurna sam da i Marko konobar može jednako dobro da obavlja moj posao. Zreo je za to. Ne vidim zašto bi propao klub bez mene.

– Nije stvar u tome da bi klub propao. I nije uopšte klub važan. Potrebna si meni.

Preko stola ju je uhvatio za ruku. Istrgla ju je. Previše je bilo prisno da bi izdržala.

– Ne diraj me!

– Izvini...

– Nemanja, ne mogu. Imam ponosa. Povredio si me, ni sam nisi svestan koliko.

– Povredio sam i sam sebe. Ali moraš me razumeti.

– Razumem te. I mogu da ti oprostim. Ali ne toliko da se vratim tamo. Ja i ti smo izgubili ono što nas je vezivalo. Nismo uspeli da održimo ljubav brata i sestre. Prosto je nestala kad smo shvatili da to nismo.

– Ne, nije tako. Nije se ništa promenilo. Samo sam ja teško podneo istinu, to je sve. Kriv sam, ali pokušaj da shvatiš kako je mi je bilo. Sve ove godine sam verovao u nešto što se u trenutku okrenulo. Nisam mogao da se ponašam kao da mi nije ništa.

– Da, znam, ali, Nemanja, ti si se prema meni ponašao kao da sam

ja krivac što je to tako.

– Nije istina... Nije to u pitanju.

– A šta je?

Pogledao ju je. Oči su mu sijale. Morala je da okrene glavu na trenutak jer je dobila poriv da ga poljubi.

– Marina, duguješ mi nešto. Iznenadila se.

– Ja tebi? Šta?

– Priču. Onu koju si ostavila nedorečenu kad si mi priznala da sam usvojen.

– Ne znam o čemu govoriš...

Znala je, ali tad ju je obuzela nervoza. Očekivao je od nje da mu kaže šta oseća, a toga nije bio svestan.

– Posle onog poljupca rekla si mi da je to deo priče koja je važna samo tebi. Mislim da nije. Mislim da je važna i meni. Reci mi.

– Ne mogu!

Htela je da ustane, ali on ju je zadržao rukom.

– Molim te. Važno mi je.

Bila je u zamci. Znala je da može da pobegne, ali je isto tako naslućivala da će Nemanja uporno tražiti da sazna taj deo priče. I morala je da ostane. Rešila je, reći će istinu i posle toga će i Nemanja shvatiti da više nemaju potrebe da se viđaju. Možda će mu se zgaditi. To je najbolje rešenje. Najbolnije, ali najbolje. Možda i jedino moguće.

– Dobro. Evo ti istine. Poljubila sam te jer sam shvatila da sam zaljubljena u tebe. Od trenutka kad sam saznala da mi nisi brat, moja sestrinska naklonost je dobila drugi oblik. Nije normalno, znam. I gadno je. I neobjašnjivo. Ali tako je. I ja od toga ne mogu da pobegnem. Ali ti možeš i ti bi trebalo ovog trenutka da ustaneš i odeš jer sam ti verovatno odvratna.

Nemanja se nije pomerao. Gledao ju je pravo u oči.

– Hajde, Nemanja, idi. Molim te. Ne gledaj me tako kao da sam luda.

– Ne gledam te kao da si luda.

– Nego kako?

– Kao da sam sad shvatio da se to događa. Da nisam jedini koji se bori sam sa svojim osećanjima misleći da su pogrešna, da su prokleta,

da su nedozvoljena.

Marina je bila više nego šokirana. Prosto nije smela sebi da prizna da razume njegove reči.

– Šta govoriš?

– Isto što i ti. I ja sam osetio da se nešto desilo. Mnogo puta sam pomislio pre nego što sam saznao da sam usvojen kako je sudbina bila opaka što nas je vezala srodstvom. Hteo sam da nađem devojkicu kao što si ti. I bio sam siguran da smo u nekom prethodnom životu bili vezani ljubavnim vezama. Iskren sam. Naravno, tad nisam bio zaljubljen u tebe, samo sam ti se divio bratski. I hteo da budeš sretna. A onda... kad si me poljubila, u meni se nešto desilo. Hteo sam i ja to, taj poljubac, ali sam znao da je to greška. No, ti si mislila da grešiš a nisi, a ja nisam znao istinu. Onda je sve bilo naopako. Kad sam postao svestan usvajanja, polako sam se navikavao na misao da mi ti nisi sestra. U meni se javila ljubomora na Goleta. Nisam mogao da te gledam u klubu jer sam želeo da budeš sa mnom. A govorio sam sebi da je to pogrešno. Da bi me mrzela da znaš kakve su mi misli. Sad... ili smo oboje grešni ili je sve ovo život.

Nije znala šta da kaže. Bila je iznenađena, bila je u isto vreme sretna i šokirana. Imali su ljubav, a nisu znali da li imaju prava na nju.

– Marina, šta da radimo?

– Ne znam... samo sam svesna da si tu...

Poljubili su se. Nije bilo ništa prljavo u tom poljupcu. On im je otklonio sopstvene sumnje.

Tu noć su spavali u njegovom stanu.

– Ispijali su jutarnju kafu. Dan je obećavao sunčane sate i nagoveštavao proleće.

– Ne mogu da verujem da si tu, Marina. Bilo mi je prelepo noćas. Kao da sam bio prvi put sa ženom.

– I ja se slično osećam.

– Izgleda da smo se izborili za našu ljubav?

– Da, jesmo. Ali sad dolazi ono najgore. Ne verujem da će se drugi pomiriti s tim.

– Misliš na naše... roditelje?

– Da. Uprkos svemu, mislim da oni to neće shvatiti. Nemanja je zamišljeno klimnuo glavom.

– Biće teško. Ali moramo da se odlučimo. Ti i ja ne činimo ništa grešno.

– Znam.

– Volimo se. Da nismo otkrili istinu, nikad nam ne bi palo na pamet da se zaljubimo jedno u drugo. Ovako... sudbina je umešala prste.

– Ne govori to meni. Ja sam luda za tobom.

– Hoćeš li moći da izdržiš ako bude ono najgore, ako naši budu reagovali tako burno da nam zagorčaju život?

– Ne znam... hoću, izdržaću. Samo... Zamislila se. Nešto ju je mučilo.

– Šta, Marina? Kaži mi?

– Da li ja i ti možemo da se venčamo? Mislim, jednog dana? Ako to poželimo?

Smešio se.

– I ja sam se isto pitao. Najbolje će biti da to proverimo, ali ako baš bude problema oko toga, tražiću da me biološka majka usvoji, da me se moji odreknu. Nešto tako. Još ne znam šta, ali ima rešenja. Mi nismo u krvnom srodstvu i imamo prava na venčanje.

– Da... nadam se.

– Ne brini.

– Uostalom, ne moramo da se venčamo ako ne možemo. Ljubav nije parče papira i dva potpisa.

– Veruj mi, sve ću uraditi da te ipak vidim kao svoju mladu. Poljubili su se. Nežnost im je izbijala iz svakog pokreta. Bili su poput dva goluba koja sede u gnezdu, plašeći se da polete u susret preživljavanju.

– Nemanja, bojim se.

– I ja, pomalo. Ali ne toliko da nisam spreman da branim svoj izbor.

– Kako ćemo im reći?

– Naglo. Otvoreno. Oči u oči.

– Joj!

– Ne brini. Istina uvek boli, ali je efikasnija od zamotavanja u šareni papir. Biće problema, ali nadam se da će razumeti. Marina se zaista plašila da neće biti tako kao što on govori. No, nije htela da bude kukavica. Za njegovu ljubav je bila spremna na sve.

– Jelena je uz nas.

Pogledala ga je s nevericom.

– Jelena? Kako? Pa ona ne zna?

– Zna. Morao sam joj reći. Mislio sad da je pošteditim, ali i ona ima prava na istinu. Uostalom, od nje ne bi mogli da krijemo, kad-tad bi i ona čula za našu vezu.

– Kako je reagovala?

– Odlično. Samo je rešila da nikad ne upozna Gordanu. Ne želi da je vidi. Jaka je Jelena. Nema ona ta dvoumljenja ko je i šta je. Za nju će naši roditelji uvek biti jedini.

– To se kosi s ovim što ja i ti imamo.

– Ne kosi. Ona ne komplikuje stvari. Roditelji su roditelji, ali ne moraju da budu iste krvi da bi ih deca volela i zvala ocem i majkom.

Oдахnula je. Imali su bar jednog saveznika. Kao da joj je čitao misli, Nemanja je rekao:

– Važno je da imamo nekog na našoj strani. Ostale ćemo već smuvati. Nego, šta ćemo sa ljudima iz kluba?

Pogledala ga je, smešio se.

– Šta s njima?

– Zar ne misliš da će i oni biti šokirani ako nas vide da se ljubimo, a do juče smo se predstavljali kao brat i sestra?

– O bože, na to nisam ni mislila!

Njen očaj se opet vratio, ali Nemanja se i dalje smejaо. Zagrlio ju je.

– Samo ne traži od mene da glumimo i dalje, jer ja neću da budem distanciran od tebe. Ti si moja devojka i tako ćeš se i ponašati. Ne brini, smislio sam već... Napravićemo žurku za stalne goste, biće besplatno piće i objavićemo im istinu. Uz besplatne stvari i besplatnu lumperajku, siguran sam da će lako sve prihvatiti. Naravno, traćaćе o

nama par dana, pa će prestati.

– Nema veze... Ja samo znam da te volim.

– I ja tebe, Marina.

I zaista, više ništa nije bilo važno. Ljubav je sposobna da se transformiše. I nikada nije grešna. Oni su to shvatali, a ostali su tek morali da to shvate.

